د شعرونو ټولګه:

دا بوټي به لونګ شي

درويش دُرانی

۲۰۰۹ع

د چاپ واک يې له شاعر سره دے

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم	::	دا بوټي به لونګ شي
شاعـــــر	::	درويش دُرانے
خېروونکے	::	
چاپ کال	::	۲۰۰۹ع
چاپ شمېر	::	يو زر (۱۰۰۰) ټوکه
کمپوزوونکے	::	بارکوال مياخېل
چاپ ځای	::	يونايټيډ پريس- کوټه

لنډه پېژندنه:

نوم	:	عبیدالله
تخلص	:	درویش
ادبي نوم	:	درویش دُرانی
په خټه	:	پوپلزی
اصلي ټاټوبی	:	ارغسان
اوسنی ټاټوبی	:	ګلستان
د استوګني ځای	:	کوټه
وظیفه	:	(استاد) اسټنټ پروفیسر

چاپ کتابونه:

۱. اغزنه لار

۲. زخمي لاسونه

۳. هوا او څراغونه

۴. (ستوري په لمن کي)

۵. په کاڼي کي هینداره

٦. په ناورین پسې ناورین

۷. پښتو عروض

۸. دا بوټي به لونګ شي. همدا کتاب

لړلیک

شمېر	سرلیک	مخ
ا	**خپلي خبري**	۱
1	**د محمدﷺ پر قدم ما ایښود قدم راغلمه**	۱
2	**چي څۀ لیکم، د محمدﷺ پکي خبره راشي**	۳۰
3	**که د زړۀ د اوسېدلو ځای سینه ده**	۳۱
4	**په دې خلکو کي په خوا وه او اوس هم شته**	۳۲
5	**یار ځکه د شونډو د شکرو ماته ست کوي**	۳۳
6	**چي بیا نۀ تُوره پورته شي نۀ سر په وینو رنګ شي**	۳۴
7	**جانانه! نور څۀ ما لره اوس کم راځي په مخه**	۳۵
8	**ښېرا کوي اثر خو خوږمن زړۀ به یې وي شاته**	۳۶
9	**خلک نۀ غواړي چي ښکلي پرېشان شي**	۳۷
10	**تر سر لاندي یې وه توره، دَے ویدۀ ؤ**	۳۸
11	**ستا نوم یې واخست او له دره و ووت**	۳۹
12	**تر تا ښه نۀ وه خو په دې به تر تا ښه شوه سپوږمۍ**	۴۰
13	**ځي په بدو کي تر پایه، نۀ وېرېږي**	۴۱
14	**جګ د زړۀ په سر که یې اغزَے نۀ دے**	۴۲
15	**چي پر ما و درېده شنخته، تۀ را و رسېدې**	۴۳
16	**تلم دنیا ته له تا یاره، بېرته راغلم**	۴۴

17 تر ګُمان لوَړ دے او د خیال په هغه خوا دے جانان ۴۵
18 په کړو سر شو کله هم پر سمه لار رانغے ۴۶
19 اوس به ترې چرته ځو، دلې واړه را و رسېدل ۴۷
20 تهٔ د ګلاب پر پاڼو پروت زهٔ پر اغزو یم روان ۴۸
21 دا کار خو د غلا کار دے که تهٔ غلا کولای نهٔ شې ۴۹
22 نهٔ مو مړی خوند نهٔ مو وړهٔ سړ برکت لري ۵۰
23 هر وخت نو تلای نهٔ شم تر کوره د خپل یار برابر ۵۱
24 یو ځل کړي ځان درباندي ګران بیا درنه ډډه کوي ۵۲
25 تر دنیا تېر شو خو له دې خوار ناخبره تېر شو ۵۳
26 مُلا وي ناست په خپل محراب کي، زهٔ له یاره سره ۵۴
27 زما د اوښکو څاڅکي دي جهان دے نور څهٔ نشته ۵۵
28 کښېنمه، له غمه سره و ژاړم ۵۶
29 ګل غوندي خو نه یې چي بس تېر به کړې سپرلَے دلې ۵۷
30 مړې سترګي کړي را پورته، بیا ځي پر خپله لاره ۵۸
31 هیله پرې کړه له سهاره او څراغ درسره راوړه ۵۹
32 په کوم ځای کي چي یې تهٔ هلته زهٔ نهٔ یم ۶۰
33 کوټ اخلي، که زر اخلي درویشه! او که زړهٔ اخلي ۶۱
34 خدای چي درکړي دي دا ښنې خو یو څهٔ چل به کوې ۶۲
35 لکه په خاورو چي توده وینه د زړهٔ ګډوي ۶۳
36 له زړهٔ دي یادومه چي په خُلهٔ دي یادوم ۶۴
37 که یې نهٔ پېژنې دغه یې نښان دے ۶۵

38 د ژوندانۀ پر لویه لار چي هر قدم اخلمه ٦٦
39 ګوره د سپین مخ د لټون نتیجه څۀ را خېژي ٦٧
40 جنګ تر منځ زما او د رقیب د سپینو سرو نۀ دے ٦٨
41 کورونه که مو بېل دي، څراغ مو سر ګډ دے ٦٩
42 هر څومره که ډېر وینو سرِي بیا هم سرَے نشته ٧٠
43 له کومه وخته چي دوی یو پر بل ګزار نۀ کوي ٧١
44 ما که نۀ ویني ړنده ده، زۀ يې وینم ٧٢
45 وینه که يې تویه پاس پر مځکه شي ٧٣
46 په هغو ورځو کي لږِ سم وو خلک ٧۴
۴٧ لاس يې پروت زما پر سر ؤ اوس يې پورته کړ دعا ته ٧۵
۴٨ زما پرې څۀ که بل که مړ دے څراغ ٧٦
۴٩ نۀ اوري، خو بیا هم کوه خیال خبره وا نۀ وري ٧٧
۵٠ دومره ماته هم معلوم ستا د کور حال دے ٧٨
۵١ ځمه وزم تر دا اور و هغه خواته ٧٩
۵٢ دښمن ته وارخطا نۀ وو له خپله وېرېدل ٨٠
۵٣ عجبه دا ده چي نصیب راسره روغه وکړه ٨١
۵۴ څوک وتلے نۀ دے روغ ستا له ګردابه ٨٢
۵۵ ځواني له سرِي یوسي، تور وېښتۀ له سرِي واخلي ٨٣
۵٦ خطا مي دا وه چي پر پلونو د مجنون راغلمه ٨۴
۵٧ مستو څپو ته د دریاب تۀ لاس را و غزوې ٨۵
۵٨ چي به مي ځان ښۀ سم در و ښود نو به تېر شومه زۀ ٨٦

۵۹ را روان شوے د همدغه کار دپاره وم زهٔ ۸۷
۶۰ نور که هر څنګه دے خو دا يې د نر کار کړے دے ۸۸
۶۱ چې پر ما باندې څومره ګران دے هغه نهٔ دے خبر ۸۹
۶۲ د سپين مخ څراغ يې بل دے پتنګان باندې را ګرځي .. ۹۰
۶۳ په حال پوره نهٔ دے خبر، څوک يې را و ګرځوئ ۹۱
۶۴ د قاتل تېغ چې ښکلوم دومره په مينه باندې ۹۲
۶۵ زموږ هغه زخمونه جوړ نهٔ دي، دے بيا روان شو ۹۳
۶۶ اول ښکار کاندي يو زړهٔ او بيا يې پرېږدي ۹۴
۶۷ رُعب يوې خوا ته کړه، جلال له ميانه و باسه ۹۵
۶۸ دَے له واره و ساتم که تا له واره و ساتم ۹۶
۶۹ عجب سرَے دے تل نېکي کوي بدي نهٔ کوي ....
۷۰ که تهٔ له ياره يې روان که يار له تا روان وي ۳۰
۷۱ د ژوندانهٔ تر ټولو غوره ښائي ورکه شوه ۳۱
۷۲ يار ويَل زهٔ تر تا د ښار دا لېونے ښهٔ بولم ۳۲
۷۳ تهٔ که پټ يې له دنيا، و ماته ښکارې ۳۳
۷۴ څالاک دښمن يې ننداره له لرې لرې کوي ۳۴
۷۵ خبر دے د امن ځاى دنيا مهٔ بوله ۳۵
۷۶ ستا د ديدن لار چې په کومو شپو کې بنده نهٔ وي ۳۶
۷۷ ژوند خو مقصد ته ويل کېږي، بې مقصده نهٔ شي ۳۷
۷۸ له يَوهٔ زړهٔ څخه بل زړهٔ اخلي اور ۳۸
۷۹ دا مخامخ چې و دلبر ته ګورې ۳۹
۸۰ مهٔ منه دا چې په ديدن د يار توبه ماتېږي ۴۰

نظمونه :

1 مزدوره ۱۰۳

2 څره ۱۰۹

3 بلنه ۱۱۱

4 د سترګو رنځ ۱۱۳

5 وَسوسې ۱۱۵

6 د لاس نخښه ۱۱۷

7 خالي تخت ۱۱۸

8 هجرت ۱۲۰

9 د ژړا ځای ۱۲۲

10 سندري ۱۲۴

11 د فطرت مرسته ۱۲٦

12 د اوسپني کلا ۱۲۸

13 لاربنود ۱۳۰

14 د تن غړي ۱۳۲

۱۵ زما شپېلۍ ۱۱۳

۱٦ ورک ماشوم ۱۱۵

۱۷ دېوال ۱۱۷

۱۸ وَ اَنّهُم يَقُوْلُوْنَ مَا لاَ يَفْعَلُوْنَ ۱۱۸

۱۹ زما برخه ۱۲۰

۲۰ کچکول ۱۲۲

غزلي

د محمدﷺ پر قدم ما ایښود قدم راغلمه
خدایه! وم تاته را روان او دا یم سم راغلمه

له خوشحالیو سره زهٔ له تا ډېر لرې لاړم
خو بیا چې بېرته را په مخه کړمه غم، راغلمه

په خپل همت ما د ښو هیڅ یو کار هم نهٔ دے کړے
چې تاته راغلم نو دا هم ستا په کرم راغلمه

کله به خپل زړهٔ ته په تا پسې در ننوتم
کله به زهٔ درپسې خواته د حرم راغلمه

ستا د رحمت له برکته په پوره حساب شوم
کنې هر وار به زهٔ درویش په تالهٔ کم راغلمه

چي څۀ ليکم، د محمد ﷺ ښکي خبره راشي
ګرځم په کاڼو کي په لاس مي ملغلره راشي

زما په زړۀ کي وي ستا نوم، زۀ په هغه ډاډه يم
زما دښمن د جنګ په وخت واغوندي زغره راشي

له دغه ځايه هغه هم بيا په الوت ځي مخته
چي ستا تر دره بې بڼکو، بې وزره راشي

زما پر زړۀ باندي ستا نوم لکه ورېمه و لګي
زما پر ژبه ستا درود لکه شکره راشي

دي دوه جهانه يې د يار، درويش ته فرق نۀ کوي
که مرګ په لار کي وکړي ځنډ، که ژر تر ژره راشي

که د زړهٔ د اوسېدلو ځای سینه ده
نو سینه د کایناتو مدینه ده

چې یې نور واخلي، دنیا شي دړي وړي
ستا په لاس کې چې وي روغه آیینه ده

چې وي ستا په لټون، بې له هغه سترګې
ډوبه شوې بله هره سفینه ده

ستا مېَن په خپل وزر خېژي آسمان ته
جوړه کړې ورته نورو که زینه ده

که جنت ته ځي نو ستا پر لار به لاړ شي
برابره ستا درویش ته زمینه ده

پە دې خلکو کې پە خوا وە او اوس هم شته
د نفاق لويە بلا وە او اوس هم شته

د ديدن ترې خبر دي چې تر ښکلو
تاو د اوسپني کلا وە او اوس هم شته

چې د حق پر لارە باندي بە روان شوې
نو پە مخ کې کربلا وە او اوس هم شته

ګراني! ما مجنون تە و ويَل پە خوب کې
ستا پە وخت کې هم ليلا وە او اوس هم شته

يَوە داسي ډلە وە پە دې وطن کې
چې وژنە يې روا وە او اوس هم شته

۲ جولای ۲۰۰۵ع

○

یار ځکه د شونډو د شکرو ماته ست کوي
مال چي ورکوې د خدای په لار کي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کړم نو له پاسه دا آواز راشي
څله يې د خدای له ذکره باسې، عبادت کوي

زړۀ که ور سپارې نو بېرته روغ په ګوتو نۀ درځي
ښکلي همېشه په امانت کي خيانت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غواړي
څوک و دې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زۀ د شک په سترګه د لستوڼي مار ته و ګورم
دُوی وايي دروېش خو له دوستانو هم نفرت کوي

۱۲ جولای ۲۰۰۵ع

چې بیا نهٔ تُوره پورته شي نهٔ سر په وینو رنـګ شي
باداره! دغه جنـګ دي د وطن آخري جنـګ شي

که زړونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاڼي به لعلونه شي، دا بوټي به لونـګ شي

تر څو به دُوی په کلي کلي ګرځي دا به وایي
چې دا مېنه دي ورانه شي او هغه کور دي ړنـګ شي

تهٔ بله ډېوه نهٔ یې او که چرته ډېوه هم شې
له ما به هیله نهٔ کوې چې دے به مي پتنـګ شي

که ګورې له لستوڼیه به یې سور خنجر را ووزي
درویشه! چې روان درسره څوک دلته پر څنـګ

شي

جانانه! نور څۀ ما لره اوس کم راځي په مخه
چي هري خواته مخه کړم ستا غم راځي په مخه

چي تاته در روان يم يو عالم راسره درومي
له تا چي را روان شم يو عالم راځي په مخه

دا څوک په ډېر افسوس وايي: دنيا څومره کږه شوه
په زر کسه کي ما لره يو سم راځي په مخه

يو څوک مي پر ورغوي باندي بله ډېوه کښېږدي
د ميني په مزل کي چي تورتم راځي په مخه

موږ غواړو چې هغو ته هم په ګوتو ورکړو تُوره دروېشه! خاوندان چې د قلم راځي په مخه

○

۷ جولای ۲۰۰۷ع

○

ښېرا کوي اثر خو خوږمن زړهٔ به يې وي شاته
په غشي که ويشتهٔ کوې ليندهٔ به يې وي شاته

دېوال مو دے په وړاندي نړوو يې خو پوه نهٔ يو
غمي به وي، ماران به وي که څهٔ به يې وي شاته

يو کاڼے مي را پرېووت پر سر باندي نابره
خبر نهٔ يم چي لاس د کوم ړاندهٔ به يې وي شاته

دُوی ټول په دې خوشحاله دي چي لمر هغه دے راغے
خو زهٔ په دې خفه يم چي تيارهٔ به يې وي شاته

د سپينو اوبو څاڅکي ته که خلک اوښکه وايي
دروېشه! نو يو زړهٔ او دوه لېمهٔ به يې وي شاته

۵ جولای ۲۰۰۵ع

○

خلک نهٔ غواړي چې ښکلي پرېشان شي
بس له ورایه ورته وګوري، روان شي

دا چې هره ورځ ورکېږي دلته زړونه
هسې نهٔ چې تول پر تا باندې تاوان شي

زړهٔ مې ستا دېرو بېورو داسې نرے کړ
چې رقیب شړې نو هم زما ارمان شي

تا که و خندل هغه وخت به سپرلے شي
ما که و ژړل هغه دم به باران شي

د درویش خاورین وجود به هم سرهٔ زر شي
که دې شونډو ته نژدې لکه پېزوان شي

○

ترسر لاندي يې وه توره، دَے ويدهٔ ؤ
تا چې مور کړه باندي بوره دَے ويدهٔ ؤ

مخامخ راته بلا وه زهٔ ولاړ وم
وه يې سر ته ناسته حوره دَے ويدهٔ ؤ

د ماشوم سېلاني مور په کور کې نهٔ وه
ورته ناسته وه مزدوره دَے ويدهٔ ؤ

له غفلته چې يې واړه اولس لوټ شو
دے دا مشر بې قصوره، دَے ويدهٔ ؤ

ؤ دښمن خو ما چې وار باندي ونهٔ کړ
اے دروېشه! وم مجبوره دَے ويدهٔ ؤ

۲۲ جولای ۲۰۰۵ع

ستا نوم یې واخست او له دره و ووت
د لښکر مخته بې لښکره و ووت

بیا به له ما د غفلت خوب شړي څوک
که مي اغزَے د زړهٔ له سره و ووت

زړهٔ یې را نهٔ کړ، یار زما له کوره
یوورله بېرته دا ډېره، و ووت

دروند ؤ چې ستا غم یې په زړهٔ کې پروت ؤ
سپک شو چې ستا خیال یې له سره و ووت

درویش پر تورو بلاګانو واوښت
چې کوم ساعت ستا له نظره و ووت

۲۶ جولای ۲۰۰۶ع

○

تر تا ښه نۀ وه خو په دې به تر تا ښه شوه سپوږمۍ
د لرې لرې نه به کله را ښکاره شوه سپوږمۍ

ستا د راتلو وعده لا نۀ ده پوره شوې اشنا
زر ځله نیمه شوه او زر ځله پوره شوه سپوږمۍ

مجنون سپوږمۍ ته ګوته ونیوه او و یې ویَل
دا وه په ورځ د لیلا مخ او اوس په شپه شوه سپوږمۍ

دا ویَل کېږي چې دوې خوندې له جنته راغلې
په هغه دوو کې یَوه تۀ یې او یوه شوه سپوږمۍ

وم ستا د مخ په ننداره، زۀ درویش نۀ خبرېدم
چې کله پرېووت زیړے لمر، کله ښکاره شوه سپوږمۍ

○

ځي په بدو کي تر پايه، نهٔ وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خدايه نهٔ وېرېږي

چي وي پروت پر خزانه هغه خو مار وي
دُوی به ولي له بدۀايه نهٔ وېرېږي

دا وطن داسي وطن نهٔ دے اشنايه!
چي اشنای به له اشنايه نهٔ وېرېږي

زهٔ وېرېږمه که نهٔ، تهٔ ښهٔ خبر يې
خو دښمن وته مي وايه، نهٔ وېرېږي

درويش اوس هم مار تر ستوني نيوے نهٔ
شي

دومره ده چي ترې له ورایه نهٔ ویرېږي

۲۹ جولای ۲۰۰۵ع

جنګ د زړهٔ په سر که یې اغزَے نهٔ دے
هر څو که سرے ښکاري، سړَے نهٔ دے

وي به مجنون هم له عاشقانو خو
مشر د دا ډلې زهٔ یم، دَے نهٔ دے

مورې یو په هر حال کې پلویان د ژوند
غوښتے مو دښمن له هم مرګَے نهٔ دے

یار مې دے څراغ رقیب لوګے، مګر
دا لوګَے د دا څراغ لوګَے نهٔ دے

ځکه لره د یار په زلفو لاس وهې
وه درویشه! مار د لوبو شَے نهٔ دے

۲۶ جولای ۲۰۰۵ء

چې پر ما و درېده شنخته، تهٔ را و رسېدې
دا زهٔ ژر لاړم که ناوخته تهٔ را و رسېدې

غمه مننه دي کوم زهٔ دي یواځې نهٔ کړم
چرته چې بېل شومه له بخته تهٔ را و رسېدې

په بده ورځ کې د وطن خدای خبر چرته ورک وې
چې بلا لرې شوه له تخته تهٔ را و رسېدې

وایه د کومې بلا مخ له موړه واړاوهٔ تا؟
وایه پر کومه یوه سخته تهٔ را و رسېدې؟

درویش دي پرې نهٔ ښود چي خلک شي په جنګ ورسره
چي شوه خبره یې کرخته تهٔ را و رسېدې

۲۸ جولای ۲۰۰۵ع

تلم دنیا ته له تا یاره، بېرته راغلم
را معلومه نهٔ وه لاره بېرته راغلم

له وطنه ستا له لاسه وم وتلے
و وطن ته ستا دپاره بېرته راغلم

د رقیب جنګ ته به بېرته ور روان شوم
چي کوم وخت به له دا کاره بېرته راغلم

لکه لمر چي ماځیګر به تـګ ته اړ شوم
زهٔ به تاته تر سهاره بیرته راغلم

○

زهٔ په بدو پسې ووتم درویشه!
خو د خپل ضمیر له ډاره بیرته راغلم

۳۱ جولای ۲۰۰۵ع

○

ترګمان لوړ دے او د خیال په هغه خوا دے جانان
د دغه هر یَوهٔ دېوال په هغه خوا دے جانان

بارخو او شونډې یو پړاو دے، دا منزل مهٔ ګڼه
پوهه شه چې ډېر د خپل جمال په هغه خوا دے جانان

شوم مخامخ به په هر حال کې له سرابه سره
شوه را معلومه د هر حال په هغه خوا دے جانان

د بېلتانهٔ تر لوی دریاب په څهٔ کړاو را تېر شوم
اوس بیا دُوی وایي د وصال په هغه خوا دے جانان

دروېشه! و زغمه دا ژوند لکه خنجر په زړهٔ کې
د دې عذاب، د دې وبال په هغه خوا دے جانان

۱۰ اګست ۲۰۰۵ع

○

په کږو سر شو کله هم پر سمه لار رانغے
زړهٔ د کار شے ۇ مګر ما لره په کار رانغے

زما په خيال چې ۇ څراغ هغه د شپې بل نهٔ شو
زما په فکر چې ۇ لمر هغه سهار رانغے

چا چې زړګے يووړ له ما هغهٔ دا ظلم وکړ
زما د سر وړلو دپاره دويم وار رانغے

چې خزانه په دې ويجاړو کنډوالو کې نشته
دا به مو هله زړهٔ ته و لوېږي که مار رانغے

په تنګ دي وايي درويش، اَخ دزړګي توان مي درومي
په نهٔ راتګ دي وايي اُف د زړه قرار رانغے

۲۹ ستمبر ۲۰۰٦ع

○

اوس به ترې چرته ځو، دلې واړه را و رسېدل
بېوزلي، وېره او وير درې واړه را و رسېدل

دنيا خو وه بس يَوه لار، لمر به د ورځې تېر شو
روښانه ستوري به د شپې واړه را و رسېدل

په حال خبرو خلکو هله زهٔ په حال خبر کړم
چې دښمنان تر دروازې واړه را و رسېدل

دننه نهٔ شول خپل خپل زړهٔ ته ستا د ديد دپاره
دا ساده ګان ستا تر کوڅې واړه را و رسېدل

ترې غمونه مې څښي وينه د زړګي درويشه!
دغه مرغان تر دې چينې واړه را و رسېدل

۱۵ اکتوبر ۲۰۰۶ع

○

تهٔ د ګلاب پر پاڼو پروت زهٔ پر اغزو یم روان
تهٔ به تر څو کوې دا خوب، زهٔ به تر څو یم روان

کله چې تهٔ راغلے نهٔ یې تر هغو یم زهٔ ناست
کله چې و نهٔ رسم تاته تر هغو یم روان

خود به مې ګرم ګڼې اشنا! تا وَیل څه په منډه
زهٔ ستا له کوره یم روان مګر ورو ورو یم روان

مورِ جنګ څپلو ته سېلاب هم یو لښکر ښکارېږي
توره مې واخسته او مخته د اوبو یم روان

ژوند بس تر هغه وخته ژوند ګڼم درویشه چې زهٔ
پر خپله مځکه یم روان، پر خپلو پښو یم روان

۱۵ اکتوبر ۲۰۰٦ ع

○

دا کار خو د غلا کار دے که تهٔ غلا کولای نهٔ شې
درویشه! نو دیدن بیا د اشنا کولای نهٔ شې

ما و ویَل رقیب ته چې زهٔ لاړم د یار کور ته
دهٔ و ویل که زهٔ وم داسې بیا کولای نهٔ شې

خوږې شونډې دې ښکل کړې اوس په فکر د توبې یې
تا هغه کار خو وکړ مګر دا کولای نهٔ شې

دا نهٔ ده چې تا مینه د یثرب نهٔ پرېږدې تګ ته
دا و وایه سفر د کربلا کولای نهٔ شې

درویشه! شاعري له پلوشو اوبدله کېږي
شاعر نۀ یې اوبدل که د رڼا کولای نۀ شې

۱۰ اکتوبر ۲۰۰٦ع

نۀ مو مړی خوند نۀ مو وړۀ سرِ برکت لري
ښکاري چې باچا مو بیا یو لوی ظلم ته نیت لري

ما ویَل اشنا یو سړَے ما ستا در ته نۀ پرېږدي
دۀ ویَل چې دا سړے دي تل خدای سلامت لري

زر د عزت شے دي په دنیا کې دا منم مګر
داسې خلک هم شته چې زر نۀ لري عزت لري

څوک بس اغزے بد ګڼي او باسي يې له لارې نه
څوک بیا چې دا کار کوي نو هیله د جنت لري

ستا نوم يې په ياد دے که يې دا له ياده ونه ووت
غم د درويش نشته بيا توښه د آخرت لري

۱۰ اکتوبر ۲۰۰۶ع

هر وخت نو تلای نۀ شم تر کوره د خپل يار برابر
زۀ دغه کار هله کوم چې مې شي وار برابر

ځې سمه لار خو نو تر ياره، ځکه نۀ وايم زۀ
رقيب ته دا چې خدای دې کړه پر سمه لار برابر

کله بس هسې درته و خاندي يو ښکلے چرته
کله بس هسې کړي څښتن د سړي کار برابر

شوه مرتبه مې تر دا نورو شهيدانو کمه
تر ټولو وروسته شو پر ما باندې ګزار برابر

مقام د کوم يَوۀ ښکارېږي درته لوَړ درویشه!

دَے تخت ته وخوت، زۀ نصیب کړمه پر دار برابر

○

۲۷ اکتوبر ۲۰۰۷ع

يو ځل کړي ځان درباندي ګران بيا درنه ډډه کوي
يار مي کوڅې دے له يَوۀ زړۀ بل ته کډه کوي

ښايي د پوهي په زور تا کوهي ته پوري وهي
د تُوري څوکه خو يې وېره ستا له هډه کوي

هر يو وګړے د دې ښار په عجب رنځ اخته دے
ژبه يې سمه وي، خبره ګډه وډه کوي

يو يو سړے لکه په بار کي کوږ لړګے داسي وي
نۀ لار له کلي سره باسي، نۀ ترې کډه کوي

درويش يې خوښ نۀ دے خو شعر د هغۀ يې خوښ
دے

مېوه د ونې خورې او کرکه يې له ډېره کوي

۳۰ اکتوبر ۲۰۰٦ع

تر دنيا تېر شو خو له دې خوار ناخبره تېر شو
چې د کوم څۀ دپاره دَے له خپله سره تېر شو

ما به وېَل دا به هم ما رنګه وي يار شړلے
زما تر مخ چې به پر لار څوک در په دره تېر شو

بس يو تېرۀ غوندې اغزے به مې په زړۀ کې مات شو
چې کوم ګل مخے به مې چرته له نظره تېر شو

ؤ په وژلو ګرځندے او د دې فرق پرې نۀ ؤ
چې تر سر تېر شو د يو چا، که تر ډېره تېر شو

اوس د هغهٔ له لاسه دے په لُوی عذاب مبتلا

د چا په هیله چې درویش دا ستا له دره تیر شو

۱۰ نومبر۲۰۰٦ع

○

ملا وي ناست په خپل محراب کي، زۀ له ياره سره
دلته اوس نۀ لري څوک کار د بل له کاره سره

ستا د دوو سترګو رڼا ما له هم په کار راتلله
چي زۀ و تۀ به وو روان کله پر لاره سره

چي کومه کرښه ترې را تاو اے هوده ګره کړه تا
شوم په هغې کي زۀ هم بند پاته له ماره سره

فرق ستا د ښکلي او زما د بدرنګ مخ په ګورو
راځه چي دواړه مخته ونيسو هينداره سره

درويشه! خار خو وي د هر يوۀ ګلاب په څنګ کي
مګر ګلاب مۀ غواړه تۀ له هره خاره سره

۲۹ دسمبر ۲۰۰٦ع

○

زما د اوښکو څاڅکي دي جهان دے نور څۀ نشته
باران دے او باران دے نور څۀ نشته

کوو يې، که هر څو د مستي مينې په سودا کې
تاوان دے او تاوان دے نور څۀ نشته

که زۀ ورځنې ژاړم او که زۀ ورپسې ژاړم
جانان دے او جانان دے نور څۀ نشته

زما په شان به تۀ هم يو وخت وايې چې په ژوند کې
ارمان دے او ارمان دے نور څۀ نشته

درويشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښان دي
قرآن دے او قرآن دے نور څۀ نشته

۳۰ دسمبر ۲۰۰۶ع

○

کښېنمه، له غمه سره و ژاړم
ښۀ له دې همدمه سره و ژاړم

تۀ په غوړېدو د ګلاب و خانده
زۀ به له شبنمه سره و ژاړم

کله کله خپل غمونه هېر کړمه
لږ له نور عالمه سره و ژاړم

ځګ په پښو اغزے مي، شي په زړۀ کي مات
زۀ له هر قدمه سره و ژاړم

جوړه شي درويشه! شاعري ترې نه
زۀ چي له قلمه سره و ژاړم

۳۰ دسمبر ۲۰۰٦ ع

ګل غوندي خو نه يې چې بس تېر به کړې سپرلَے دلېٍ
پاته شېٍ په مني کي هم تهٔ لکه اغزَے دلېٍ

څوک د جنګ مېدان ته ځي چې ځان مړکي ته و سپاري
څوک په ارام ناست دي وايي را به شي مړګے دلېٍ

ما ويَل جانانه! تهٔ چې ځېٍ زهٔ به يواځي شم
دهٔ رقيب را مخته کړ چې پاته به شي دَے دلېٍ

داسي وارخطا شوه په ګودر کي په ليدلو مي
زړهٔ زما يې واخست او ترې پاته شو منګے دلېٍ

دے دروېش په خپل وجود کي داسي لکه دوه چې وي
کله وي هوسۍ دلېٍ او کله وي زمرے دلېٍ

۴ جنوري ۲۰۰۷ع

مړې سترګي کړي را پورته، بیا ځي پر خپله لاره
ما پوري وهي اور ته بیا ځي پر خپله لاره

د خپلي لاري خلک هم کاڼې را غوزار کړي
زما و نړاند کور ته بیا ځي پر خپله لاره

چي هر زورَور راشي، غرور یې دلته مات شي
سلام وکړي ستا زور ته بیا ځي پر خپله لاره

دنیا یو هنګامه ده، هر څوک چي ورته راشي
لږ غوږ شي دغه شور ته بیا ځي پر خپله لاره

درویش خو دومره پرېږده په ژوند کي درېدو ته
چي و ګوري ستا لور ته بیا ځي پر خپله لاره

۹ جون ۲۰۰۷ع

هیله پرې کړه له سهاره او څراغ درسره راوړه
شپه اوږده و ګڼه یاره او څراغ درسره راوړه

بُوري مور د خپل زُوی تُوره د خرخلاو دپاره راکړه
چي دا یوسه تر بازاره او څراغ درسره راوړه

نهٔ مي خپل مخ دے لیدلے، نهٔ به ستا څهره سهي کړم
تور زندان لره هینداره او څراغ درسره راوړه

د نکیر منکر حال راغے چي په قبر کي تیارهٔ ده
ځان په دې کړه خبرداره او څراغ درسره راوړه

په راتګ دي توره بخته! درویش نور په تیارو پټ شي
ځان څهٔ سپین کړه له دې واره او څراغ درسره راوړه

۱۵ اګست ۲۰۰۷ع

○

په کوم ځای کې چې يې ته هلته زه نه يم
درسره وي زما زړه هلته، زه نه يم

چې وي چرته کې سراب هلته ما غواړه
چې وي چرته کې اوبه هلته زه نه يم

که راتګ غواړې تر ما په غم پسې شه
چې ښادي کړي چرته تله هلته زه نه يم

د جانان تر څنګ ناسياله رقيب ناست دے
چې يم ور د کوم ځای زه هلته زه نه يم

ما ويَل ته خو د يار په زړه کې اوسې
درويش و ويَل چې نه هلته زه نه يم

۲۳ اګست ۲۰۰۷ ع

کوټ اخلي، که زر اخلي درويشه! او که زړۀ اخلي
خلک سوداګر دي دلته هر شے په تالۀ اخلي

اور يې لګېدلے په وطن دے دا وژل غواړي
بله کاسه نۀ لري په سترګو کي اوبۀ اخلي

څوک وايي جانان دي په خپل زړۀ کي ماته ځای راکړي
څوک وايي دا ډېره ده چي نوم مي په ښه خُلۀ اخلي

زړۀ مي زخم زخم کړ چي کله وينه ياده شوه
اوښکي مي ور مخته کړې چي دُوی ويَل اوبۀ اخلي

مينه به په زړونو کي د ښکلو را پېدا نۀ کړې
دا د غرونو کاڼي دي، درويشه! دا اور نۀ اخلي

۵ نومبر ۲۰۰۷ع

○

خدای چي درکړي دي دا پښې خو یو څهٔ چل به کوې
که پر سکروټو باندي وي نو هم مزل به کوې

د یار د مخ د ښکلولو نیت کوې هره ورځ
د ثواب کار تش په نیت نهٔ کېږي، عمل به کوې

جنګوې سترګي به یو ځل له یَوهٔ ښکلي سره
که اتل نهٔ يې هم دا یو کار د اتل به کوې

غدار وژل، دښمن شړل دي دوه لازم کارونه
که په دا دوو کي یو کول وي نو اول به کوې

درویشه! زهٔ غواړم پښېمانه دښمن وبخښمه
مګر یاران وایي خبره د بدل به کوې

۱۴ نومبر ۲۰۰۷ع

○

لکه په خاورو چې توده وینه د زړهٔ ګډوي
درویش په داسې درد په خپل کلام خوارهٔ ګډوي

د هر پې مخې پر بارخو چې خوله وینم، وایم
ګوره قدرت هم له شودو سره اوبهٔ ګډوي

دا سرے ورک ښهٔ دے چې ژوند یې دے د قام تریخ کړے
دغه لاس مات ښهٔ دے چې زهر په والهٔ ګډوي

دا ستا له ما تور شوے زړهٔ به هغه سپین کړي بېرته
ستا په بارخو کې چې له سپینو سره، سرهٔ ګډوي

زما تودې اوښکې د یار له سرد مهریه څاڅي
درویشه! مینه له تودو سره سارهٔ ګډوي

۱۶ نومبر ۲۰۰۷ع

○

له زړهٔ دي يادومه چې په خُلهٔ دي يادوم
هر څهٔ له خياله و باسم چې زهٔ دي يادوم

چې دُوی وم زهير کړے هغه بد يې هېروم
چې تا وم نازولے هغه ښهٔ دي يادوم

زما د زړهٔ درزا ته دي لږ ونيسې خپل غوږ
که څوک داسې ګُمان کوي چې نهٔ دي يادوم

چې ژبه مې د غم تر کانې لاندې وي کوم وخت
زهٔ کار له اوښکو اخلم، په لېمهٔ دي يادوم

وطنه زهٔ درويش ستا اتلان نهٔ هېروم
ژونديو ته دي ډاډ ورکوم، مړهٔ دي يادوم

۱۶ نومبر ۲۰۰۷ ع

○

که یې نهٔ پېژنې دغه یې نښان دے
چې په سترګه کې یې اوښکه وي انسان دے

ښادي بیا شوه د رقیب کره دننه
غم زما د کور و خواته را روان دے

زهٔ اوس هم وایم چې اوښکې پکې ډم شي
بیا ژور تر سمندر د سترګې میان دے

په وړه خُلهٔ چې کوې لویه خبره
دا ستا غشے ولې غټ ستا تر کمان دے

د درویش د عمر څهٔ کوې پوښتنه
چې غزل لیکي تر اوسه خو نو ځوان دے

۱۶ نومبر ۲۰۰۷ع

○

د ژوندانهٔ پر لویه لار چې هر قدم اخلمه
له خپله ځانه سره زهٔ یو نوے غم اخلمه

وړم د یَوهٔ دیدن دپاره د کلونو ستړیا
خواري په عشق کې ډېره کاږم، اُجرت کم اخلمه

د یار له در سره تړلے هر شے قدر غواړي
نور خو لا پرېږده د رقیب نوم به هم سم اخلمه

تاسي هم څهٔ ته چې اړتیا لرئ هغه شے واخلئ
زموږ په خوا زخمونه ډېر دي، زهٔ ملهم اخلمه

درواغجن یار وایي: ما زړهٔ د درویش وړے نهٔ
دے

پر دې خبره باندي زر واره قسم اخلمه

۱۸ نومبر۲۰۰۷ع

○

ګوره د سپین مخ د لټون نتیجه څۀ را خېژي
مزل په پښو کوم، تناکي مي پر زړۀ را خېژي

والۀ بهيرې د شودو، زۀ يې پر غاړه ناست يم
چي ترې منګول را ډکومه نو اوبۀ را خېژي

وطن زموږ مخته وچ دېګ دے، پر اور باندي پروت دے
د دوی دپاره ترې اووۀ رنګه خواړۀ را خېژي

خلک سپوږمۍ ته بره و ختل، نور بره خېژي
پښتون بېغمه په کوهي کي پروت دے، نۀ را خېژي

د درویش زړۀ دے سمندر پکي هر غم ډوبېږي
زړونه يې تنګ دي دا چي چيغي يې تر خُلۀ را خېژي

۱۸ نومبر۲۰۰۷ع

جنګ تر منځ زما او د رقیب د سپینو سرو نهٔ دے
دید د یار د مخ مو یو پر بل باندي پېرزو نهٔ دے

زړهٔ مي له مودو راسې د ښکلو په قبضه کي دے
ځوک اوس دا مني چي دا زما دے د هغو نهٔ دے

ما ويَل چي زړهٔ مي شي په جوړ داسي څهٔ ووایه
تا ويَل چي دغه مات کودے د جوړېدو نهٔ دے

ځوک وایي ستا ورک زړګے ستا خپلو اوښکو وړے دے
ځوک وایي چي دا کار دے د ښکلو، د اوبو نهٔ دے

لیک د یار راغلے دے درویش ته، دے یې نهٔ لولي
وجه یې دا ښیي چي لیکلے په پښتو نهٔ دے

۱۸ نومبر ۲۰۰۷ء

○

کورونه که مو بېل دي، څراغ مو سر ګډ دے
ملګرو! درد مو یو دے او داغ مو سر ګډ دے

که ژبې زموږ دوې دي، خبره مو یوه ده
یو رنګه کوو فکر دماغ مو سر ګډ دے

که مَے پکې چا راکړل نو دواړه به پرې مست شو
که زهر وو نو مرو به، اياغ مو سر ګډ دے

دا خاوره که سرۀ زر شي نو دواړه به شتمن شو
راځه وطن ودان کړو، دا باغ مو سر ګډ دے

که ځای نن د سندرو کاغ کاغ د درویش ونیو
زغمو به یې په ګډه دا زاغ مو سر ګډ دے

۱۹ نومبر ۲۰۰۷ع

○

هر څومره که ډېر وينو سرِي بيا هم سرَے نشته
ورِ د ښکلولو چي وي دا رنګه تندَے نشته

ما وېَل د ښکلو له کوڅې روغ را وتلے يم
اوس مي ورته پام شو، په کوګل کي مي زړګے نشته

زهٔ بيا هم په ښهٔ وخت کي د يار کوڅې له راغلمه
پلونه که هر څو د رقيب پاته دي خو دَے نشته

دا خو علامه د نېکمرغۍ و ماته نهٔ ښکاري
هر سړے هوښيار دے په دې ښار کي لېونے نشته

دوی د رقيب زړهٔ راوړي درويشه! چي ور خوږ يې کړه
زهٔ دا ورته ووايم له ما سره اغزے نشته

۲۰ نومبر۲۰۰۷ع

○

له کومه وخته چې دوی یو پر بل ګزار نهٔ کوي
دنیا خفه ده، وایي دا خلک خپل کار نهٔ کوي

ستا د بڼو څوکې هم عمر کړلې پڅې غوندې
ستا سترګې زړونو ته اوس هغسې ژر لار نهٔ کوي

دومره مې وکته ستا لار چې مې ځواني په تلو شوه
زهٔ بیا هم ناست یم خو ځواني نور انتظار نهٔ کوي

د یار د زړهٔ را اخستل وو ما اسان ګڼلې
دا مې ګُمان ؤ چې ډېره نو انکار نهٔ کوي

منم درویش جواب د خښتې ورکوي په کاڼي
خو پر هیچا باندې هم وار له مخه، وار نهٔ کوي

۲۰ نومبر ۲۰۰۷ع

○

ما که نۀ ويني ړنده ده، زۀ يې وينم
ښادي ستا کره مېشته ده زۀ يې وينم

تۀ يې نۀ وينې د لمر په لکۍ پورې
چې ترې تورې شپه ده، زۀ يې وينم

وني ځای کړې په خپل دِړ کې او تۀ پټ يې
در اخستې چا اره ده، زۀ يې وينم

دے زما او د دنيا تړاو بس دومره
دا مې نۀ ويني ويده ده زۀ يې وينم

د درويش له شاعرۍ څه راته ګډه يې
که بېکاره ده که ښه ده زۀ يې وينم

۲۱ نومبر ۲۰۰۷ع

○

وينه که يې تويه پاس پر مځکه شي
لويه ککرۍ به دي څهٔ سپکه شي

يار ته تلم خو و رسېدم خدای ته زهٔ
کله کله لار ښه وي چې ورکه شي

وينه په دې ځای کې په اوبو اوړي
زړهٔ که دي راوړے وي، کونجکه شي

هر ښکلے، انسان وي او خطا کوي
زهٔ چې پرې مئَن شم ملايکه شي

نهٔ يې کوې، کار که په درويش کوې
ورکه شي چې کله تر ملکه شي

۵ دسمبر ۲۰۰۶ع

○

په هغو ورځو کي لږ سم وو خلک
چي پر دې مځکه باندي کم وو خلک

زۀ شوم له تا سره په لار کي پاته
روان چي لور ته د حرم وو خلک

چي خوشحالي به يې اوږده شوه لږه
په انتظار به بيا د غم وو خلک

زۀ د مرغيو چونهار ته ولاړ
پر لاره باندي ماته تم وو خلک

درويش وو سم لکه الف د الله
چي د باچا په مخ کي خم وو خلک

٦ دسمبر٢٠٠٧ع

○

لاس يې پروت زما پر سر ؤ اوس يې پورته کړ دعا ته
چې پناه يې وه راکړې هغه ما سپارې مولا ته

ښکارېدل چې ستا له دره چا په زوره دې شړلې
يو څۀ خلک تلل په وړاندې خو بيا بيا يې کتل شاته

دا له ما اخستې مال به په قيامت راکوې بېرته
وړې له ما سر په مفته زما بار بلې دنيا ته

د دې ځای د څۀ وکړو بل هيڅ کار بې له دې نشته
چې زما د کوڅې لاره سمه و ښيې بلا ته

يو دروېش که رښتيا وايې د درواغو په دې وخت کې
نو تر څو به خلک ناست وي د يَوۀ څراغ رڼا ته

زما پرې څۀ که بل که مړ دے څراغ
زۀ په کوهي کې یم او لوَړ دے څراغ

دا هم درواغ نۀ دي چې سوځي پتنګ
دا هم ربښتیا نۀ دي چې پړ دے څراغ

ستا خپلې سترګې په غبار ډکې دي
نۀ رڼا خړه ده، نۀ خړ دے څراغ

ځان کړئ د لمر وَ ښۀ راغلي ته تیار
شپه په وتو او مخ په ځوَړ دے څراغ

درویشه! پوهه نۀ وم چې یم ړوند شوے
چې شوم را ویښ، ما وې چې مړ دے څراغ

۸ دسمبر ۲۰۰۷ع

○

نهٔ اوري، خو بيا هم کوه خيال خبره وا نهٔ وري
دا د ميني راز دے چي دېوال خبره وا نهٔ وري

راشي جانان راشي ماته ووايي چي څنګه يې؟
زهٔ چي ورته وايمه خپل حال، خبره وا نهٔ وري

هر زړهٔ ته چي ووايمه دار دے پرې ونهٔ ځانګې
شي هغه په زلفو پوري ټال خبره وا نهٔ وري

هسي خو ژوندے يم مګر څهٔ به يې ژوندے ګڼې
څوک چي د خپل يار له خُلې په کال خبره وا نهٔ وري

خوار دي اے درويشه! او دغسي به خوار پاته وي
څو چي پښتانهٔ د لوی خوشحال خبره وا نهٔ وري

۱۰ دسمبر ۲۰۰۸ء

دومره ماته هم معلوم ستا د کور حال دے
د جنت په دېوال پوري يې دېوال دے

د ښکلا په هغه دومره نندارو کي
ماته ياد بس يوه زنه ده، يو خال دے

خلک ما ويني چي ګرځمه پر مځکه
زړۀ مي نۀ ويني چي ستا په زلفو ټال دے

يو وخت تۀ دلته هر چا زما ګڼلې
مګر اوس د لرو خلکو دغه خيال دے

نن درويش د شپې راتګ ته دے
خوشحاله

په لومړي ځل يې مونډلے يو مشال دے

۱۲ دسمبر۲۰۰۷ع

ځمه وزم تر دا اور و هغه خواته
دے زما د جانان کور و هغه خواته

ما ويَل چې بيا به چرته سره وينو
زما يار ويَل د ګور و هغه خواته

له جانانه چې زۀ شومه لرې څۀ لرې
دۀ ويَل راته چې نور و هغه خواته

شېخ، بېلتون، رقيب، افلاس او زۀ په جنګ وو
يو دې خواته وُ، څلور و هغه خواته

د پرديو په دې جنګ کې اے درويشه!

زۀ دې خواته، زما ورور و هغه خواته

۱۳ دسمبر۲۰۰۷ع

○

دښمن ته وارخطا نهٔ وو له خپله وېرېدل
چي ناست وو په مورچل کي يو له بله وېرېدل

نېکان هلته هم وو مګر په شمېر وو دومره کم
نېکي چي به يې چرته هم کوله وېرېدل

په دې ګُمان چي ور يې دښمان ور ټکوي
درزا چي يې د خپل زړهٔ اورېدله وېرېدل

د ورور له جنګه خلاص نهٔ وو چي ور يې کړي جواب
دا نهٔ چي پښتانهٔ نو له مُغله وېرېدل

درویشه! جابر يو ؤ او ځپلے ولس ډېر
خبر نهٔ يم دا ډېر له يَوهٔ څله وېرېدل

۱۴ دسمبر۲۰۰۷ع

عجبه دا ده چې نصیب راسره روغه وکړه
زما تر ټولو لوی رقیب راسره روغه وکړه

ما به غوښتل چې دا خبر دښمن ته هم و رسي
چې به کوم خپل او کوم قریب راسره روغه وکړه

زړهٔ ته مې و ویَل دماغ خو بیا تنګ کړے نهٔ یې
دهٔ ویَل نهٔ هغهٔ غریب راسره روغه وکړه

راته را غاړي ووت چې زهٔ خلکو ویشتم په کاڼو
دنیا خفه وه خو صلیب راسره روغه وکړه

درویش چې وینې، یا به وایي یو شاعر خفه
شو

او یا به وايي يو اديب راسره روغه وکړه

۱۸ دسمبر۲۰۰۷ع

څوک وتلے نۀ دے روغ ستا له ګردابه
دا بې غاښو خُلۀ دي ماته شه دريابه

يو فقير ويَل که بيا دي مستي وکړه
په کوزه کي به دي بند کړمه سېلابه

زۀ د خپل نصيب په څُوی ډېر ښۀ خبر يم
دا د وصل شپه به بيا کړي را خرابه

چي خپل يار ته يې د اوښکو پر ځای يوسم
د شبنم څاڅکي په پور راکړه ګلابه

لار د ځان د ایستو وه مګر درویشه!
بې ملګرو زهٔ وتم نهٔ له عذابه

۱۹ دسمبر۲۰۰۷ع

ځواني له سرې یوسي، تور وېښتهٔ له سرې واخلي
کرار کرار لګیا وي، وخت هر څهٔ له سرې واخلي

زموږ دا غمخوارهٔ هم دي په شان د سوداګرو
تازه غمونه ورکړي چې زاړهٔ له سرې واخلي

و ښکلو ته دوهم ځل د کتو اجازه نشته
په دا نو په اول ځل هغوی زړهٔ له سرې واخلي

که څوک خاکساري پرېږدي نو یې نفس له قابو وزي
دښمن بیا زورَور شي چې چارهٔ له سرې واخلي

درویشه! یو ځل شونډې در نزدې کړي او بیا لري
په ایشنده ګرمۍ کي یار اوبۀ له سړي واخلي

۲۰ دسمبر۲۰۰۷ع

خطا مي دا وه چي پر پلونو د مجنون راغلمه
زۀ د لیلا تر دروازې ستا په لټون راغلمه

ستا سترګو وړے زړۀ مي وایي چي ما هېر کړه زیاتي
زۀ یو غمے وم، خزانې ته د قارون راغلمه

ما ویَل بیا دي توره بخته خاوند مۀ راوله
دۀ ویَل راغلم او په شکل د بېلتون راغلمه

یار ویَل ما سبا را غوښتے وې، نن څله راغلې؟
ما ویَل نن راغلے نۀ یم زۀ پرون راغلمه

د شاعرۍ سفر دے ګران، درویشه! تهٔ خبر یې
چې تر دې ځایه زهٔ په څنګه زړهٔ چاودون راغلمه

۲۰ دسمبر۲۰۰۷ع

○

مستو څپو ته د درياب تۀ لاس را و غزوې
زۀ چې اختے يم سېلاب تۀ لاس را و غزوې

زۀ د اغزي څوکې ته ګورمه چې څۀ به کوي
کله چې خوا ته د ګلاب تۀ لاس را و غزوې

چې مرورو ته زۀ بيا لاس ورکول غواړمه
واړوي مخ دا نور احباب، تۀ لاس را و غزوې

ما د حالاتو په څپو کې په نظر کې ساتې
چې پښې مې ټينګې کړي ګرداب، تۀ لاس را و غزوې

زۀ درويش و وايم، څوک شته چې ما در پورته کړي لږ؟
چې بل څوک را نۀ کړي جواب تۀ لاس را و غزوې

۲۲ دسمبر۲۰۰۷ع

○

چي به مي ځان ښۀ سم در و ښود نو به تېر شومه زۀ
له هغې خوا چي به راتلم، ستا به بيا هېر شومه زۀ

دښمن و نۀ کړای شول چي ما پر لاره و ځنډوي
وخت مي خراب شو په يارانو کي چي ګېر شومه زۀ

تا مي خبره کړله پرې که زما ژبه پرې شوه
يَوه شېبه خو د ګونګي انسان په څېر شومه زۀ

هو، رقيبانو راته مخه وه نيولې مګر
په اسانۍ تر دې دېوال د غبار تېر شومه زۀ

درويشه! پورته يې پر سر ومه ځړانده تُوره
شوم د دښمن د پښو اغزی چي کله زېر شومه زۀ

۲۴ دسمبر۲۰۰۷ع

را روان شوے د همدغه کار دپاره وم زۀ
د جابر سر یو بل چا غوڅ کړ چې پر لاره وم زۀ

د وطن خاوره دا له چا سره خبري کوي؟
وايي چې تۀ راغلے نۀ وې ډېره خواره وم زۀ

دا اوس چې تاسي راته ګورئ د ښېښې په سترګه
په شان د کاڼي ښکارېدمه چې بې یاره وم زۀ

ده چې د هر ښایسته کور ته هره لاره تللې
تللے راغلے پر هغې په څو څو واره وم زۀ

درویشه! خلکو وم یوائې یو شاعر منلے
نور یې ایستلے د سړیو له شماره وم زۀ

۲۶ دسمبر ۲۰۰۷ ع

○

نور که هر څنګه دے خو دا يې د نر کار کړے دے
زما دښمن را باندې مخامخ ګزار کړے دے

ستا چې په کار دے زما زړهٔ نو دا دے در به يې کړم
هسې هر ښکلې چې دے غوښتے ما انکار کړے دے

پر رقيب باندې مې نيت بد ؤ خو هغه هم وايي
والله که ما په دې پوره کال کې ديدار کړے دے

يار چې را و شړلم، زهٔ لا رسېدلے نهٔ يم
د ځان په خوا مزل ما ډېر کرار کړے دے

يار به رتبه بيا د درويش تر هر مېَن کړي لوَړه
که يې دا وکتل چې چا ډېر انتظار کړے دے

۲۷ دسمبر ۲۰۰۷ع

چې پر ما باندې څومره ګران دے هغه نۀ دے خبر
هاغه يو ښکلے چې روان دے هغه نۀ دے خبر

دا نور جهان زما د زړۀ په ورلو تول خبر دے
مګر چې وړے کوم انسان دے هغه نۀ دے خبر

په حال د وږې دے يوائې دلته وږے خبر
څوک چې د دغه کلي خان دے هغه نۀ دے خبر

دښمن راغلے دے دننه ما په کور کې تړې
زما د کور چې نګهبان دے هغه نۀ دے خبر

درويش به څۀ زما د زړۀ د زخم قدر وکړې
چې دا د کوم غشي نښان دے هغه نۀ دے خبر

۲۸ دسمبر۲۰۰۷ع

○

د سپین مخ څراغ یې بل دے پتنګان باندي را ګرځي
یو زۀ لري یم له یاره نور جهان باندي را ګرځي

څوک په لُوی مزلۀ روان دي د کعبې طواف ته درومي
څوک په خپل کور کي دننه پر خپل ځان باندي را ګرځي

دغه دوه پهلوانان کړي یو پر بل باندي وارونه
دے انسان ولاړ په منځ کي او آسمان باندي را ګرځي

د کعبې طواف کوونکو زما زړۀ لیدلے نۀ دے
چي څۀ رنګ په رنګ غمونه په څۀ شان باندي را ګرځي

کله هم تر بله دره تللے نۀ یمه درویشه!
یو آستان دے چي د ژوند مي ټول داستان باندي را ګرځي

○

په حال پوره نۀ دے خبر، څوک يې را و ګرځوئ
ځي او بېځايه بندي سر څوک يې را و ګرځوئ

بيا نۀ را ګرځي په هيڅ رنګ چي يو ځل توره واخلي
توره يې واخسته، مګر څوک يې را و ګرځوئ

دا کوم سړے چي يار ته نۀ ځي، په روزګار پسې ځي
پر لاره نۀ دے برابر څوک يې را و ګرځوئ

دغه لاربنود خو به دُوی هم ډوب کړي له ځانه سره
په لمر پسې شول ماځيګر، څوک يې را و ګرځوئ

درویش روان شو په سفر له داسي خلکو سره
چي په کېدای نۀ شي باور، څوک يې را و ګرځوئ

۲۹ دسمبر ۲۰۰۷ع

○

د قاتل تېغ چې ښکلوم دومره په مينه باندي
دا خو رېدم شونډې زهٔ پر خپله پاکه وينه باندي

نهٔ چرته وکړه چا دُعا زما د ژوند دپاره
نهٔ چاته ورغله ژړا زما پر مړينه باندي

يوې خبري مو هم ځای نيولے نهٔ دے دلته
که سلام اچوو هم اوړو پر بې دينه باندي

پخپله وايي چې دا چاره د کېدلو نهٔ ده
بيا هم لګيا دي وينه مينځي دُوی په وينه باندي

چل د ښهٔ شعر د ليکلو دي بيا هم زده نهٔ شو
درويشه! تا که توره رېږه کړله سپينه باندي

۲۹ دسمبر۲۰۰۷ع

○

زموږ هغه زخمونه جوړ نهٔ دي، دے بيا روان شو
چې ترې راوړے يې ؤ شر په هغه خوا روان شو

بايد خوشحاله واى په دې چې يار دے بيا راغلے
خو ما ژړل چې بيا به څهٔ کوم که بيا روان شو

شومه له ځانه سره زهٔ هم په ژړا، چې کله
زما دښمن د زُوى له قبره په ژړا روان شو

چې را روان ؤ کوم دښمن هغه يې ګڼه ؤ سره
خو مخنيوي لره يې هر سړے جلا روان شو

تر دې به بله سخته ورځ پر درويش چرته راځي
راغے له تا سره محفل ته او بې تا روان شو

۳۱ دسمبر۲۰۰۷ع

اول ښکار کاندي یو زړهٔ او بیا یې پرېږدي
وزر مات کړي د مرغهٔ او بیا یې پرېږدي

زړهٔ زاړهٔ غمونه پرېږدي، نوي خپل کړي
بیا هغه کاندي زاړهٔ او بیا یې پرېږدي

خدای دې داسې ځوک پیدا کړي چې رقیب ته
کړي ور ماته په سُوک خُلهٔ او بیا یې پرېږدي

وایي دا لنده جامه نښتېځل غواړي
مېَن و ژړوي ښهٔ او بیا یې پرېږدي

هر سخي چې دلته راشي اے درویشه!
خلک کړي په غم ماړهٔ او بیا یې پرېږدي

۱۳ جنوري ۲۰۰۸ع

○

رُعب یوې خوا ته کړه، جلال له میانه و باسه
ما که ځان ته بولې هر دېوال له میانه و باسه

داسې خو مې پام دا ستا له مخه دۀ ته هم اوري
زۀ تش تا لیدل غواړمه، خال له میانه و باسه

ډېر درانۀ وګړي به تر خلې هم سپک و خېژي
تۀ لږ په تالۀ کې زر و مال له میانه و باسه

یاره د راتګ نېټه دې ورځو ته را لنډه کړه
میاشت له میانه وباسه او کال له میانه و باسه

یار درویش ته وایي چې بېلتون غریب هم حق لري
ډېر را سره پاته شو وصال له میانه و باسه

۲۴ فروري ۲۰۰۸ع

○

دَے له واره و ساتم که تا له واره و ساتم
زۀ په دغه جنګ کي څوک د چا له واره و ساتم

پلار چي باندي وار کوي، زوی هم ورباندي وار کوي
هغه ترې خوندي کړم او که دا له واره و ساتم

پای زما دپاره هغه توره بلا و ګرځي
زۀ چي کوم وګړے د بلا له واره و ساتم

نور نو په هر چل د جنګ پوهېږم توره بخته زۀ
یو دا کوے نۀ شم چي ځان ستا له واره و ساتم

بیا یو لاس را پورته شي او بیا را باندي وار وشي
زۀ چي اے دروېشه! خپل ځان بیا له واره و ساتم

۸ جنوري ۲۰۰۸ع

عجب سړَے دے تل نېکي کوي بدي نۀ کوي
د ګلاب دا بوټے ګلان کوي، اغزي نۀ کوي

هسي د دۀ به هم زړۀ غواړي چي نن و بخښل شي
مګر دښمن ته د خپل ژوند په باب زاري نۀ کوي

زما له زړۀ څخه به ډېر ژر واى غمے جوړ شوے
پر دغه کاڼي باندي يار مګر خواري نۀ کوي

د تن له ښاخه به دي ژوند داسي ناڅاپه لاړ شي
لکه الوت ته چي مرغۀ هيڅ تياري نۀ کوي

د درويش سر ته دښمن هم په درنه سترګه ګوري
ورلره ګرز لټوي، وار پرې د لرګي نۀ کوي

۲ مارچ ۲۰۰۸ع

○

که تهٔ له یاره یې روان که یار له تا روان وي
دا هله خوند کوي چې تلونکے په ژړا روان وي

یم چې له یار سره روان نو زړهٔ مې ډېر خوربږي
پر هغه چا باندې چې دغه وخت تنها روان وي

ما یَوه ورځ هم دا و نهٔ کړل چې له دهٔ روان شم
مګر دے هره ورځ خفه وي او له ما روان وي

وي د سهار په بانګ دُوی هم را پاڅېدلي مګر
جمات ته نهٔ ځي، د سپېرهٔ سنګر په خوا روان وي

دښمن هم ښهٔ ښکاري دروېشه! خو په داسې حال کې
چې تهٔ پر مخ یې ور روان او دَے پر شا روان وي

۱ ستمبر ۲۰۰۸ع

○

د ژوندانۀ تر ټولو غوره نښاني ورکه شوه
په څپاند بحر کي د وخت رانه ځواني ورکه شوه

دریسې شوم چي لیونے، خلک حېران وو راته
چي ته يې و ليدې د ټولو حېراني ورکه شوه

چي ته به لاړې نو سپرلے به هم پيکه غوندي شو
چي ته به راغلې د خزان به وېراني ورکه شوه

خدای چي راکړې خوشحالي واخسته بېرته رانه
هله زما د ګاونډي پرېشاني ورکه شوه

درویشه! ته خو لا پر خپلو پښو اوس هم روان يې
نو دا په شعر کي دي ولي رواني ورکه شوه

۱۰ ستمبر ۲۰۰۸ ع

○

یار ویَل زهٔ تر تا د ښار دا لیونے ښهٔ بولم
ما ویَل سم وا یېِ، زهٔ هم تر خپل ځان دَے ښهٔ بولم

ګوره وي څوک ورباندي ګران، په چا یېِ خوا بدیږي
د یار د زړهٔ دپاره زهٔ اوس هر سړے ښهٔ بولم

زهٔ خو به هغه موسم ښهٔ ګڼم چي یار مي راشي
نهٔ و خزان ته وایم بد او نهٔ سپرلے ښهٔ بولم

و رقیبانو ته آزار رسول ډېر ښهٔ کار دے
خو کله کله په دا کار کي هم زړسوے ښهٔ بولم

زهٔ درویش نور د ښهٔ او بد په توپیر نهٔ پوهیږم
چي یار یېِ ښهٔ بولي بس زهٔ هم هغه شے ښهٔ بولم

۱۳ ستمبر۲۰۰۸ع

○

تهٔ که پټ یې له دنیا، و ماته ښکارې
د هر هر اغزي تر شا و ماته ښکارې

تهٔ چې زړهٔ د کایناتو یې اے مځکې!
په دې وخت کې په درزا و ماته ښکارې

دید د سترګو مې ستا میني ځومره تېز کړ
د دېوال په هغه خوا و ماته ښکارې

تل دې وینم چې د بل پر ځنګ روان یې
مګر تهٔ بیا هم زما و ماته ښکارې

پړے هم و تاته مار شي او ټک درکړي
یې درویش خو بې عصا و ماته ښکارې

۲۲ ستمبر ۲۰۰۸ع

○

څالاک دښمن يې ننداره له لري لري کوي
دُوی په خپل منځ کي يو پر بل باندي لښکري کوي

مهٔ وايه دا چي له الوته سره سم به ښکار شي
دا ځل مېږيان نهٔ دي د مار بچي وزري کوي

مولا دي خير کړي، چي لښکر مو روانيږي جنګ ته
تر تُوره مخکي هر سپايي طلب د زغري کوي

دا سپېرهٔ کاڼي، چي نهٔ خُلهٔ لري نهٔ ژبه لري
وايي دا هم له چا و چا سره خبري کوي

درويشه! قام دي د غفلت په داسي خوب ويدهٔ دے
نهٔ اذان اوري، نهٔ اثر پرې ستا سندري کوي

۲۳ ستمبر ۲۰۰۸ع

خیر دے د امن ځای دنیا مهٔ بوله
خپله سایه خو نو بلا مهٔ بوله

لیونے سپے یې په کوګل کې غاپې
دا د رقیب د زړهٔ درزا مهٔ بوله

ما وېل سر مې تر تا ځار دے اشنا!
دهٔ وېل ما بل وار اشنا مهٔ بوله

پر زړهٔ یې و ویشتم او وایې راته
د ویشتو دا خبر رښتیا مهٔ بوله

نوم به دې نور ړدې پر غزل درویشه!
تهٔ یې څراغ، تهٔ یې رڼا مهٔ بوله

۶ اکتوبر ۲۰۰۸ع

ستا د دیدن لار چې په کومو شپو کې بنده نهٔ وي
د ژوند تراخهٔ هم ماته کم له شکرقنده نهٔ وي

د خوب دپاره تر هغو پر کاڼي نهٔ ږدمه سر
چې مې ختلې هیله ستا له سپین مړونده نهٔ وي

ستا پر مینَ دا رنګه ورځ کله راغلې نهٔ ده
چې زیاته شوې به یې مینه په څو چنده نهٔ وي

ستا له غمزې پرته چې بل په هر تیغ و مري سړے
وي به شهید خو مرتبه به یې بلنده نهٔ وي

چې له درویشه! د هغهٔ شاعري اورم کله
داسې شیان هم پکې وي چې ډېر بېخونده نهٔ وي

۱۷ اکتوبر ۲۰۰۸ع

ژوند خو مقصد ته ویل کېږي، بې مقصده نۀ شي
تۀ پر خپل ځان باندي ولاړه یو ګنبده نۀ شي

دا مناره وینم چي ډېره دي اوچته کړله
ګوره چي لاندي را غوزار له خپله قده نۀ شي

ډېري ښهرې یې مسخ کړي دي په دې وطن کي
د دوی له لاسه پای ته هم بې خال و خده نۀ شي

دا ویړ جهان به تر هغو ماته نیمګړے ښکاري
ګرانه وطنه! پکي تۀ چي مخ په وده نۀ شي

د بره تګ په دې سفر کي وزرونه سوځي
درویشه! پام کوه چي تېر له خپله حده نۀ شي

۱۷ اکتوبر ۲۰۰۸ع

○

له یَوهٔ زړهٔ څخه بل زړهٔ اخلي اور
بل ډول دغه کانړي نهٔ اخلي اور

د خپلو اوښکو خیال ساته انسانه
دا که ور ګډې شوې اوبهٔ اخلي اور

کــوې زمــا د ســوځولـو اَمــر
نهٔ دي زړهٔ سوځي، نهٔ دي خُلهٔ اخلي اور

تهٔ چې د چا ایمان ته اور اچوې
وایې چې دغه بوټې ښهٔ اخلي اور

د درویش کور سوځَوي، دا ګوري دُوی
چې څهٔ اور نهٔ اخلي او څهٔ اخلي اور

۱۸ اکتوبر ۲۰۰۸ء

○

دا مخامخ چې و دلبر ته ګورې
سترګې دې نۀ برېښي چې لمر ته ګورې؟

رقيب ته هم په هغه سترګه ګوره
په کومه سترګه چې بل شر ته ګورې

د کور په خوا چې د کتلو وخت وي
ساده لاليه! تۀ سنګر ته ګورې

چې تُوره و وينې د چا په لاس کې
رقيبه! تۀ زما و سر ته ګورې

ستا په خپل زړۀ کې درته پټ دے دښمن
دروېشه! تۀ هسې بهر ته ګورې

۹ اکتوبر ۲۰۰۸ع

○

مهٔ منه دا چې په دیدن د یار توبه ماتېږي
کله اوبو ته په کتو د چا روژه ماتېږي

اوس هم وخت شته چې خپل سر وژغورم خو نهٔ بې ژغورم
ځکه چې بیا مې له یو چا سره وعده ماتېږي

دا مې په زړهٔ کې ګوره څوک دے چې را ګرځوي ما
در روانېږم مګر بیا مې اراده ماتېږي

بې پروا یار زما د اوښکو هیڅ پروا نهٔ کوي
دا ملغلري یې تر مخ یَوه یَوه ماتېږي

درویشه! زهٔ چې یار ته و وایمه زړهٔ دي راکړه
نو هغه وایي له تا دغه آیینه ماتېږي

۱۲ اکتوبر ۲۰۰۸ع

نــظمـونــه

مزدوره

نۀ ځان بولم ملايکه او نۀ حوره
زۀ بېوزله يم د بل کره مزدوره

هره شپه چې دلته تېره شي، سهار شي
د دې کور ويدۀ وګړي را بېدار شي

بيا نو خلاص له هره غمه وي دُوی واړه
دغه کار يې وي تنها زما په غاړه

چې بستر د هر يوۀ پر خپل ځای سم کړم
په خپل لاس سره يې ښۀ پر خپل ځای سم کړم

داسي ګرځمه ورو ورو خونه په خونه
سمومه پکي ښکلي بسترونه

چې دا رنګ کړم بستر سم زهٔ د هر کشر
بيا نو لاړه شمه خوني ته د مشر

د دې کور د مشر ډېر ښکلے پالنګ دے
تر هر حد او حساب تېر ښکلے پالنګ دے

په ليدو د دې پالنګ شم زهٔ ناښاده
سمدلاسه دا خبره شي را ياده

چې وخت ځومره بدل کړے نن خپل رنګ دے
د لرګي نه چې يې جوړ دغه پالنګ دے

د هغهٔ ځنګل مالک زما نيکهٔ ؤ
لويه خدايه! هغه وخت به څومره ښهٔ ؤ

نهٔ ځان بولم ملايکه او نهٔ حوره
زهٔ بېوزله يم د بل کره مزدوره

هره شپه چې دلته تېره شي، سهار شي
د دې کور ويدهٔ وګړي را بېدار شي

بیا نو خلاص له هره غمه وي دوی واړه
دغه کار یې وي تنها زما په غاړه

چې دا کور په سمه توګه را جارو کړم
هر دېوال یې د ښیښې په رنګه پُو کړم

په لږ وخت کې یې هر فرش وي ما مینځلے
نهٔ وېښتهٔ وي چرته پاته او نهٔ خلے

صفا کړې مې وي خونه د هر کشر
بیا نو لاړه شمه خونې ته د مشر

په دې خونه کې یې ډېره ښه غالۍ ده
تر هر حد او حساب تېره ښه غالۍ ده

په لیدو د دې غالۍ شم زهٔ ناښاده
سمدلاسه دا خبره شي را یاده

چې دا ښکلې غالۍ نهٔ ده ډېره نوې
له ورۍ نه چې یې دا ده جوړه شوې

د هغې رمې مالک زما نیکهٔ ؤ
لویه خدایه! هغه وخت به څومره ښهٔ ؤ

نهٔ ځان بولم ملایکه او نهٔ حوره
زهٔ بېوزله په دې کور کې یم مزدوره

په دې ځای کې که څوک لُوی وي که کوشنے وي
په دې کور کې که څوک ښځه که سړے وي

زهٔ یم اړه، احترام به یې کومه
بله لار نشته سلام به یې کومه

چې سهار د دې کور مشر ځي بهر ته
غاړه هسکه کړي، غرور یې راشي سر ته

هغه وخت نو زما حال بیا د کتو وي
داسي ښکاري لکه سا مي په ختو وي

ده لازمه چې بس غلې یم ولاړه
یو طرف ته سانیولې یم ولاړه

دغه هسي حال مي ډېره کړي ناښاده
سمدلاسه دا خبره شي را یاده

چي یو وخت د دغه مشر یوه نیا وه
مېرۀ نۀ وه، سکه مور یې د ابا وه

هغه هم نۀ ملایکه وه، نۀ حوره
وه په داسي یَوۀ لوی کور کي مزدوره

چي مالک یې زما خواري ستر نیکۀ ؤ
لویه خدایه! هغه وخت به څومره ښۀ ؤ

۹ مئ ۲۰۰۸ع

ثړه[1]

دا خپل کور زهٔ ځکه کور بللای نهٔ شم
اور د خپل نَغري، اور بللای نهٔ شم

چي په کور کي همېشه وي ګڼ وګړي
د يوې کورنۍ وي پکي ډېر غړي

خو په دې مکان کي زهٔ يمه يواځي
دې سينه کي لکه زړهٔ يمه يواځي

چي سهار له خپله ځايه شم را پورته
ځير ځير و ګورمه کښته او بيا پورته

هيڅوک نهٔ وي چي څهٔ و وايي و ماته
يم حېران چي سترګي واړومه چاته

---

[1] ثړه: په کور کي يواځي - جره- بې آل و عياله - بې وادهٔ.

په روزګار پسې د چا دپاره لاړ شم
زۀ په کار پسې د چا دپاره لاړ شم

مګر يمه چې دا رنګه په زاوال کې
راته وي داسې احساس هم په دا حال کې

لکه چرته چې څوک وي نزدې يا لرې
زما خوا ته يې وي مخه د خبرې

راته وايي ځه په کار پسې ولاړ شه
څۀ ته ناست يې په روزګار پسې ولاړ شه

زۀ يم ستا د سپېرۀ کور زرغونه ونه
په خولو به مې د تن کوي پالنه

سهار زۀ هم په روزګار پسې روان شم
لکه نور خلک په کار پسې روان شم

ټوله ورځ و باسم زيار په ډېره مينه
په خولو کړمه بدله د تن وينه

په کار راولم خپل مټ او خپل مړوند زهٔ
زور یې کړمه په ډېر ښهٔ ډول څرګند زهٔ

تر ماښامه وکړم ډېره زیاته ګټه
تر هر چا وي زما برخه ډېره غټه

خو حېران یم چې دا ګټه یوسم چاته
کور هیڅوک سترګي په لاره نهٔ وي ماته

مګر یمه چې دا رنګه په زاوال کي
راته وي داسي احساس هم په دا حال کي

لکه چرته چې څوک وي نزدې یا لري
زما خواته یې وي مخه د خبري

راته وایي چې راځه را درومه کور ته
ګوره شا نهٔ کړې د خپل نَغري اور ته

درته ځان ښکارېږي داسي تنها څله
زهٔ دي ځان یم لېونیه!، زهٔ دي خپله

هره سترګه مې ستا لار ګوري په څار ده
ستا د دوو لاسونو ګټه مې په کار ده

چې ماښام زهٔ له روزګاره ستړے راشم
په غبار سپېرهٔ له کاره ستړے راشم

د کور غولے مې په خاورو باندي خړ وي
په بېخونده نَغري کي مې اور مړ وي

بنده نهٔ وي چې مې مخته را ولاړ شي
په ليدو يې غم زما د زړګي لاړ شي

چې پښپله څهٔ پاخهٔ کړم دې ته اړ يم
چې پاخهٔ يې کړم بيا ناست ورته يکړ يم

چې شي دا مرحله هم را باندي تېره
نو له ما سره پېدا شي دغه وېره

چې بستر ته به اوس بيا ور ننوزم
لکه قبر ته، تنها ور ننوزم

مګر یمه چې دا رنګه په زاوال کې
راته وي داسې احساس هم په دا حال کې

لکه چرته چې څوک وي نزدې یا لرې
زما خوا ته یې وي مخه د خبرې

راته وایې دا په کوم ویر مبتلا یې
چې زهٔ یمه نو تهٔ څله وار خطا یې

درځه پرېوزه چې تلتک دربانديي سم کړم
ستا له زړهٔ څخه به لرې هر یو غم کړم

۱۰ مئی ۲۰۰۸ع

بلنه

ستا آواز راتۀ چې ما لره را درومه
په واړۀ قدم مې خوا لره را درومه

خو پر ما باندې موسم د ماشومتوب ؤ
ماشومتوب څۀ ؤ، د ویښې عجب خوب ؤ

نۀ مې تا ته، نۀ مې ستا آواز ته پام ؤ
شوق د لوبو مې ملګرے په هر ګام ؤ

وم به زۀ په غورځو پرځو تل تر تله
دې خبرې ته مې نۀ کتل هیڅکله

چې دا څوک دا هسې ما و ځان ته بولي
دا آواز مې اوس و کوم جهان ته بولي

که ورځم د څۀ دپاره به ورځم زۀ
پر کوم رَو، پر کومه لاره به ورځم زۀ

دروازه يې د محل ده و کوم لور ته
ننوزم به يې څرنګه و کور ته

خو سره له دې چې پوه ورباندي نۀ وم
در روان ستا و طرف ته بيا هم زۀ وم

ناخبر د ماشومتوب تر حد در تېر شوم
زۀ د ويښې د دې خوب تر حد در تېر شوم

د ځوانۍ پر مځکه و لګاوۀ پل ما
د ځلمي په توګه پېل کړ خپل مزل ما

ستا آواز راتۀ چې ما لره را درومه
په ډاډه زړګي مې خوا لره را درومه

مګر زۀ وم د ځوانۍ په تازه باغ کې
خوشبويي مې د دا باغ وه په دماغ کې

په خوندونو د جهان مي خُلهٔ خوږه وه
دا دنیا هغه وخت داسي ښایسته وه

چي مي خور د لېمو مخته نُور او رنـګ ؤ
غوږ مي خوا ته د نغمو د شرنګاشرنـګ ؤ

پام مي نهٔ ؤ چي ما څوک و ځان ته بولي
کوم آواز دے او ما کوم جهان ته بولي

که ورځم نو څهٔ دپاره به ورځم زهٔ
پر کوم رَو، پر کومه لاره به ورځم زهٔ

دروازه یې د محل ده و کوم لور ته
ننوزم به یې څرنګه و کور ته

خو سره له دې چي پوهه ورباندي نهٔ وم
در روان ستا و طرف ته بیا هم زهٔ وم

د ځوانۍ تر حد در تېر شوم ستا و خوا ته
تر پخوا زیات در نزدې شومه و تا ته

د زړتیا پر مځکه و لګاوۀ پل ما
د بوډا په توګه پېل کړ خپل مزل ما

ستا آواز راځي چي ما لره را درومه
په ډاډه زړګي مي خوا لره را درومه

ما نیولے اوس و دې آواز ته غوږ دے
را نه لري د اومې دنیاګۍ زوږ دے

یم ولاړ د دې زړتیا پر سپېره مځکه
رنګ و شرنګ دے دلته ورک، خوشبویي ورکه

دے هر شي په بله خوا مخ اړولے
ښۀ په ټینګه یې له ما مخ اړولے

یم اوزګار چي اوس نو ستا خبره واورم
یم تیار چي اوس نو ستا خبره واورم

او خبره دي هم ده راته معلومه
راته وایې چي بس ما لره را درومه

هسي وم خو در روان زهٔ له پخوا نه
پېښه دا وه چې خبر نهٔ وم له ځانه

نن خبر یم چې روان یمه و چا ته
ډېر مزل مې دے درکړے ستا و خوا ته

رسېدلے یمه پای ته اوس د لارې
دروازه ستا د محل و ماته ښکارې

ګور یا قبر یا لحد یې خلک بولي
د اومې دنیا سرحد یې خلک بولي

۱۴ مئ ۲۰۰۸ ع

د سترګو رنځ

زهٔ طبیب ومه او کوت به مي هر کلے
یَوه ورځ وم ستاسي خوا ته درَغلے

په کتلو وم لګیا د رنځورانو
ما کول دارو دوا د رنځورانو

له سرېو پس شو وار د ماشومانو
چي تمام شو کله کار د ماشومانو

نو د ښځو و کتلو ته اوزګار شوم
و راتـګ ته د هغو سترګي په لار شوم

په هغو کي راغلې تهٔ تر نورو وړاندي
تر پاړسوب دي وې اوښکلني سترګي لاندي

ښکارېده چي بيماري دي ده د سترګو
نوره جوړه يې خواري دي ده د سترګو

ګڼه ګوڼه چي د ښځو شوه پای زياته
په خپل وار به تۀ اول راتلې و ماته

مګر تۀ ماته اول را مخته نۀ شوې
ۀ په دې کي چي هر چل را مخته نۀ شوې

زما خيال ۀ چي تۀ ډېره يې زړسوانده
تر خپل ځان دي ده په بل زياته کهانده

خپل وار بل ته ورکوې چي درد يې کم شي
تر ځان بل ګڼې حقدار چي کار يې سم شي

زۀ طبيب ومه او کوت به مي هر کلے
دغه ورځ وم ستاسي خواته درَغلے

وې راغلي رنځوراني وروسته وړاندي
ما کته هره يَوه پر خپل وار باندي

ډېر وخت پس مي پام در واوښت ستا و خواته
چي په ښځو کي وې ناسته چرته شاته

ما ویَل چي تۀ خو مخکي وې راغلې
ولي ناسته يې دا هسي تر شا غلې

را ولاړه شوې زما په دې وېنا تۀ
په نيولي قدم راغلې پای تر ما تۀ

ما چي و کتې ستا سترګي تکي سرې وې
تېري شوي پرې د خُوږو ډېري شپې وې

چي دارو د رنځ مي درکړل کله تا ته
نو ویَل مي چي اوس تۀ د خپل کور خوا ته

څه پر هغه لاره باندي چي وي لنډه
دارو سترګو ته ور واچوه بې ځنډه

مګر تۀ کښېناستې بیا د ښځو شا ته
ما ویَل څوک خوندکۍ به دي وي پاته

چي هغه و ګورم زهٔ نو بيا به ځې تهٔ
تر هغو پوري به ناسته يې دلې تهٔ

زهٔ طبيب ومه او کوت به مي هر کلے
دغه ورځ وم ستاسي خوا ته درَغلے

رنځوراني مي کتلې ښهٔ تر ډېره
تهٔ مي وې په دغه وخت کي ببخي هېره

ګڼه ګوڼه شوه د ښځو ورو ورو کمه
لاس مي ونيو چي لږ سا کړم ورته سمه

دغه وخت مي پام در واوښت بيا و تا ته
دا مي وليدل چي ګورې ته و ما ته

له کتلو دي ځرګنده وه خبره
زهٔ شوم پوهٔ چي چرته بنده وه خبره

چي راتلې نو بيماري دي وه د سترګو
نوره جوړه وې خواري دي وه د سترګو

مګر دلته دي شوې سترګي خپلي هېري
شولې څرېکي دي د زړۀ و میان ته تېري

زۀ شوم پوه چي د دې څرېکو سبب زۀ یم
زۀ شوم پوه چي ستا د ناستي مطلب زۀ یم

تۀ یې ترږې او زۀ داسي یو سراب یم
چي دا وخت ستا په ګُمان روان دریاب یم

زړۀ دي نۀ غواړي چي لاړه شې ما پرېږدې
تۀ له دې ځایه ولاړه شې ما پرېږدې

۱٦ مئی ۲۰۰۸ع

وَسوسې

پرون ما لیدلې پېغله وه که حوره
غټې سترګې چې یې ډکې وې له نوره

بې اختیاره یې نن راغلم د کور خوا ته
ورته ګرځم کله مخته کله شا ته

زړهٔ مې وایي که هغه د بام له سره
دلته و ویني ما داسې در په دره

په خبره ګوندي پوه شي دا پټپله
چې زهٔ ګرځم په دې ځای کې داسې ځله

زړهٔ یې و تخنېږي، شي لږ ناقراره
لاندې راشي مخ ته و نیسي هینداره

په نريو ګوتو سم وربښمين اوربل کړي
را اوچت د دروازې و خوا ته پل کړي

بيا را خلاصه ډېره ورو ورو دروازه شي
د سپوږمۍ رنګه يې مخ ترې را ښکاره شي

په لټون يې ترهېدلے شان نظر شي
چې کوم وخت زما پر سترګو برابر شي

څۀ مسکا يې پر سرو شونډو را خوره شي
بېرته ننوزي او بنده دروازه شي

خو چې ځي، زما زړګے ورسره واخلي
ما راوړے دا غمَے ورسره واخلي

پرون ما ليدلې پېغله وه که حوره
غټې سترګې چې يې ډکې وې له نوره

بې اختياره يې نن راغلم د کور خوا ته
ورته ګرځم کله مخته کله شا ته

په دې هيله چي زړګے به له ما واخلي
ما راوړے دا غمَے به له ما واخلي

مګر وېره شته چي دا رنګه ونۀ شي
چي زۀ نۀ غواړمه هغسي کار و شي

ناخبره وي هغه له دې پخپله
چي زۀ ګرځم په دې ځاى کي داسي ځله

په خپل کار وي بوخته دغه ملغلره
په دا وخت کي شي ور ياده څۀ خبره

په دې نيت له خپله کوره را بهر شي
چي د خپل يو ګاونډي کره لږِ ور شي

زۀ ولاړ يمه او دا شي تر ما تېره
بې خبره، بې پروا شي تر ما تېره

دا ونۀ ګوري چي دغه اوس څۀ شے دے
سپېرۀ بوټے دے که کاڼے که سړے دے

پہ دا توګه مي زړګَے کړي تر پښو لاندي
ما راوړے دا غمَے کړي تر پښو لاندي

پرون ما ليدلې پېغله وه که حوره
غټې سترګي چي يې ډکي وې له نوره

بې اختياره يې نن راغلم د کور خوا ته
يم ولاړ يې کله مخته کله شا ته

وېره شته چي مي زړګَے کړي تر پښو لاندي
ما راوړے دا غمَے کړي تر پښو لاندي

او کېدای شي چي تش دا رنګه و نۀ شي
تر دې پښي لا هم لويه پېښه و شي

چي خبره په دې راز شي هغه کله
چي زۀ ګرځم په دې ځای کي داسي ځله

نو له ډېره قهره اور واخلي لمبه شي
په رښتيا يوه پتمنه پښتنه شي

چي را وزي نو په لاس کي يې توپک وي
څو ګولۍ يې ور وستلې وي او ډک وي

سمدلاسه دا توپک و ما ته سم کړي
د ګوليو مخ چټک و ما ته سم کړي

پر ماشه باندي پرته ګوته را کش کړي
قيامت جوړ شي چي يَوه ګوته را کش کړه

په سينه کي مي زړګَے کاندي په نخښه
ما راوړے دا غمَے کاندي په نخښه

۸ مئی ۲۰۰۸ع

د لاس نخښه

د اوبو والۀ چې ستاسي د کلا نه
را وتله او په وړاندي وه روانه

زرغونې وې په واښو د هغې غاړي
اچولي به وې ما پکي پښې دواړي

دغه وخت به مي ټول خیال ؤ ستا و لور ته
چي ختلې به یې تۀ اوس برج ته پورته

له هغۀ ځایه به زۀ درته ښکاریږم
ډېر به سم او ډېر به ښۀ درته ښکاریږم

په سبب زما د ناستي به هم پوه یې
په مطلب زما د ناستي به هم پوه یې

ستا به هم وي په سینه کې زړهٔ د غوښې
ستا به هم وي د یارۍ خبرې خوښې

د دا کار دپاره ما ښایي قبول کړې
یوه ورځ مې په رښتیا ښایي قبول کړې

په دې توګه چې دې زړهٔ دې ته تیار شي
چې یو تار د یارانې مو تر منځ جار شي

نو دې ډکې په رڼا شي سترګې دواړې
ورو ورو راشې د والې تر یوې غاړې

په اوبو کې د خپل لاس نخښه را پرېږدې
په والهٔ کې ماته خاص نخښه را پرېږدې

د اوبو والهٔ چې ستاسې د کلا نه
را وتله او په وړاندې وه روانه

زرغونې وې په واښو د هغې غاړې
اچولې وې ما بیا پکې پښې دواړې

په دې هیله چې څۀ خاص نخښه به راوړي
ستا والۀ ده، ستا د لاس نخښه به راوړي

دا خبره چې مې ګرځېده په خیال کې
یو عجبه حال مې ولید په دې حال کې

اوبو راوړ یو انار داسي له پاسه
لکه وي چې را وتلے ستا له لاسه

ما ویَل چې دا انار یو انار نۀ دے
دا و ماته را لیږلے تا خپل زړۀ دے

دا په دا چې انار هم لکه یو زړۀ وي
له دننه دواړه سرۀ وي او تک سرۀ وي

مګر بېرته مې ویَل داسي به نۀ وي
چې انار تا را لیږلے لکه زړۀ وي

په دې نیت چې لېونیه دا در واخه
دا به هسې را لوېدلے وي له ښاخه

د والې دغو صفا اوبو ته لاندي
تهٔ به هیڅ خبره نه یې په دې باندي

د اوبو والهٔ چي ستاسي د کلا نه
را وتله او په وړاندي وه روانه

زرغونې وې په وابښو د هغې غاړي
اچولي وې ما بیا پکي پښې دواړي

که هر څومره لري ناست وم ستا له څنګه
خو په زړهٔ کي مي ویل درته دا رنګه

چي که کړے تا پخپله هغه کار ؤ
را لېږلے دي پرون ماله انار ؤ

نو به نن هم یو څهٔ خاص نخښه را پرېږدې
په والهٔ کي به د لاس نخښه را پرېږدې

په دا وخت کي په اوبو کي یو ګل راغے
ورپسې په ډېرو پاښو کي بل راغے

ما ويَل د يارانې تار دا دے جار شو
په دې حال کي مي زړۀ دومره ناقرار شو

چي دستي له خپله ځایه شوم در پورته
تر سوري مي د کلا کتل ستا کور ته

ولید ما بدبخت مالي په سترګو خپلو
ؤ لګیا د ګل د بوټو په تراشلو

دغه دوه ګُله هم دۀ وو را پرې کړي
چي اوبو وو د والې تر ما راوړي

۲۱ مئی ۲۰۰۸ع

خالي تخت

شپې د امن وې تازه د دې دنیا وه
ټوله ورځ به د خپل کور په کار لګیا وه

ماښیګر چې به تر غرونو لمر نهام شو
په تیارهٔ کې به یې پټ غولے او بام شو

کړه به دې پکې خاورینه ډیوه بله
په رڼا به شوه تیارهٔ د کور بدله

ورسره به یې د زړهٔ حال هم بدل شو
یو څراغ د انتظار به پکې بل شو

د زړهٔ خونه به یې ډکه په رڼا شوه
ناقراره به په دغه رڼا دا شوه

د چا لاري ته به ټول نظر نظر شوه
په وتو ننوتو به داسي سر شوه

لکه تخت چي تيار شوے په ښۀ شان وي
پرې باچا و کښېناستو ته را روان وي

دا باچا به نو د دې غريب مېږۀ ؤ
د دې زړۀ ؤ، نور جهان ته که هر څۀ ؤ

ساعت پس به هغه هم راغے له کاره
مخ سپېرۀ او جامې ډکي له غباره

خو په جېب کي به يې پروت د سبا خرڅ ؤ
په مېړانه به ګټلے دۀ دا خرڅ ؤ

څه وخت پس بيا چي وطن و بلل ننګ ته
ننګياليو کړله مخه هغه جنګ ته

چي ترې ببرته بيا د دې سړَے را نغے
مائيګر بيا هم راتۀ خو دَے را نغے

اوس به هم له دې تر غرونو لمر نهام شو
په تيارهٔ کې به يې پټ غولے او بام شو

کړه به دې پکي خاورينه ډېوه بله
په رڼا به شوه تيارهٔ د کور بدله

ورسره به يې د زړهٔ غولے رنګين شو
داسې ګل د انتظار به پکې شين شو

چې بېتابه به يې دا ژر په اثر شوه
په وتو ننوتو به داسې سر شوه

لکه تخت چې تيار شوے په ښهٔ شان وي
پرې باچا و کښېناستو ته را روان وي

دا باچا به نو د دې يکې يو زُوی ؤ
چې ځوانے ته رسېدلے ؤ اوس لُوی ؤ

ساعت پس به هغه هم راغے له کاره
مخ سپېرهٔ او جامې ډکې له غباره

خو په جېب کې به يې پروت د سبا خرڅ ؤ
په مېړانه به ګټلے دهٔ دا خرڅ ؤ

بيا چې خلک دې جنګ ډوب کړل ټول په غم کې
د دې يکې يو زُوى هم والوت په بم کې

بېرته کور ته کله دا ځلمَے را نغے
ماځيګر بيا هم راتهٔ خو دَے را نغے

اوس به هم له دې تر غرونو لمر نهام شو
په تيارهٔ کې به يې پټ غولے او بام شو

کړه به دې پکې خاورينه ډيوه بله
په رڼا به شوه تيارهٔ د کور بدله

ورسره به يې په زړهٔ کې پېدا سوَے شو
پکې ښخ د انتظار به يو اغزَے شو

شوه په درد به يې دا رنګ دا ناقراره
چې وته ننوته به داسې خواره

لکه تخت چي وي خالي او باچا نۀ وي
تاج وي پروت مګر دا تاج د هيچا نۀ وي

دا وي سخته پرېشانه، سرګردانه
دې خبري وته پاته وي حېرانه

چي پوره کړي خپل مطلب له کومه ځايه
مرسته و غواړي له خلکو، که له خدايه

باچهي و ګوري ځنګه له زواله
د واک واګي يې په لاس ورکاندي چاله

۲۴ مئ ۲۰۰۸ع

هجرت

چې له خپله ښاره کړے موږ هجرت دے
دا هجرت خو نو د هغه چا سنت دے

چې دنيا ته يې ښووله سمه لاره
وه وېنا د خُلې يې خاص لکه هينداره

هر سړي پکې ليده بدرنګي خپله
د بدرنګو خلکو دا خوښېده کله

نو يې و يوست دے له ښار څخه په زوره
دې کار ټينګه اراده کړه د دهٔ نوره

و زغملو ته د هر عذاب تيار شو
بوخت د ښار د بيا نيولو په سخت کار شو

پرې بې شمېره خوارۍ راغلې په دا لار کې
پای یې داسې برے و موند په دې کار کې

چې مکه د تل دپاره بیا د دهٔ شوه
د دښمن بیا دغه ښار ته لار و نهٔ شوه

مګر موږ چې را روان د دهٔ پر لار شو
د خپل ښار و بیا نیولو ته تیار شو

نو د دهٔ رنګه موږ هم پای بریالي شو
له برې پس مګر بیا پېښ پر خوارې شو

چې ښار و نیسو نو بیا راځخه لاړ شي
چې کار جوړ کړو هغه بېرته وران ویجاړ شي

چې له خپله ښاره کړے موږ هجرت دے
دا هجرت خو نو د هغه چا سنت دے

چې یې ډېرې خوارۍ یووړې په دې لار کې
پای یې و موند لوی برے په دغه کار کې

مګر کله چې ور ننووت خپل ښار ته
نو هيڅوک يې هم و نۀ خېژاوۀ دار ته

وېرېدلي هر دښمن ته يې ډاډ ورکړ
هر مات شوے مخالف خپل يې خبر کړ

چې په درې ځايه کې هر چا ته امان دے
يو کور ستاسي د سردار ابوسفيان دے

بل د هر وګړي خپل کور او خپل سراى دے
او دريم پاکه کعبه چې کور د خداى دے

څوک چې ننوزي په دغو کې يَوۀ ته
هيڅ تاوان به بيا څوک نۀ رسوي دۀ ته

شول غوږ غوږ کاڼي او بوټي دې اعلان ته
سلامي شول ټول وګړي دې احسان ته

په درزا چې ؤ کوم زړۀ هغه ډاډه شو
چې خازه ؤ کوم يو مخ هغه تازه شو

چي یې دے شاړهٔ هغوی اوس پرې را ټول شول
په مکه کې سره دوی کور او کهول شول

چي له خپله ښاره کړے موږ هجرت دے
دا هجرت خو نو د هغه چا سنت دے

چي ښووله یې هر چا ته سمه لاره
ایستل شوے ؤ په دغه تور له ښاره

خو چي راغے له بري سره بیا کور ته
نو هیڅوک یې هم و دار ته نهٔ کړ پورته

دغه کار یې موږ منو چي دا ډېر ښهٔ دے
خو پخپله مو عمل پرې کړے نهٔ دے

له بري سره چي ننوزو خپل ښار ته
نو اول ابوسفیان خېژوو دار ته

و ملګرو ته یې خپل که د خدای کور وي
یو هم ځای د امان نه وي، ورته اور وي

هغوی ځان باسي یوې یا بلې خوا ته
وړې پناه چرته بل دا رنګه یو چا ته

چې دوی ببرته ښار نیولو ته تیار کړي
چې په دُوی ابوسفیان زموږ په دار کړي

خدای خبر چې لا به څو ابوسفیانه
ورو په خپلو کې موږ دا رنګه له میانه

او ملګري به یې بل جنګ ته اړباسو
خپل وګړي ببرته خپل جنګ ته اړباسو

۲۷ مئی ۲۰۰۸ع

د ژړا ځای

زهٔ وم پېغله، تاسي چيغه کړه چي جنګ دے
پر وطن مو دښمن راغلے کار د ننګ دے

زما پلار درسره لاړ په دغه وخت کي
شو نصيب زمونږ هم وياړ په دغه وخت کي

ننګياليو پر دښمن وکړل وارونه
جنګياليو کول داسي ګزارونه

چي تکان ترې د دښمن لوی لښکر و خوړ
زما پلار چي په دا جنګ کي خپل سر و خوړ

تاسي و ويَل و ما ته چي مهٔ ژاړه
تېنګه کړې ده اوس مونږ د دښمن غاړه

وخت نږدې دے چې هغه به بربادېږي
ستا وطن به ستا دپاره آزادېږي

بې اسرې ګوره و نۀ وايې خپل ځان ته
شهيد پلار چې يې ورکړې و کوم ځوان ته

د وطن د ښو ځوانانو هغه سر دے
سور ګلاب دے، د سهار په پرخه تر دے

په لږ وخت کې به وادۀ شې و هغۀ ته
ور نږدې به لکه زړۀ شې و هغۀ ته

نو په دې خوږه وېنا شوم زۀ ډاډمنه
و مې نۀ ژړل، رښتيا شوم زۀ ډاډمنه

زۀ وادۀ شوم تاسې بيا راغلاست چې جنګ دے
زوړ دښمن خو مو ايستلے ښۀ په ننګ دے

خو چې څوک يې په ايستو کې زموږ مل ؤ
د رښتيا ملګرے نۀ ؤ، هغه غل ؤ

چې ریښې یې د غلیم راسره پرې کړې
نو یې ټینګې په دې ځای کې خپلې پښې کړې

زموږ جنګ شو له هغهٔ سره بیا نوے
آزاد نهٔ یو تش دښمن دے بدل شوے

اوس له تاسې هم په دې کې مرسته غواړو
نو په دا زما مېړهٔ درسره لاړو

چې هغه شو قرباني نو تاسې واړه
راغلاست ماته چې مهٔ ویر کوه مهٔ ژاړه

وخت نزدې دے چې دښمن به بربادیږي
ستا وطن به ستا دپاره آزادیږي

ستا سړے که تللے خوا ته د جنت دے
په وجود کې ستا یې پروت یو امانت دے

هیله دا کوو له خدایه چې دا زُوی شي
ستا د کور روښان څراغ به وي چې لُوی شي

نو په دې خوږه وينا شومه ډاډمنه
و مې نه ژړل، زهٔ بيا شومه ډاډمنه

امانت زما د ګران شهيد چې زُوی شو
دغه زُوی په تيرېدو د عمر لُوی شو

تاسې بيا راغلاست چې ختم لا جنګ نهٔ دے
رسېدلے پای ته کار لا د ننګ نهٔ دے

يو ځل بيا زموږ دښمن دے بدل شوے
يو ځل بيا زموږ په کور کې شو جنګ نوے

اوس له تاسو هم په دې کې مرسته غواړو
نو زما ځلمے زوی هم درسره لاړو

د هغهٔ والوت له تنه سره سر هم
ماته ځکه چا را نهٔ وړ دا خبر هم

چې له ما بل جنګيالے نهٔ ورتهٔ لاس ته
د زُوی کونډه مې د پلار پر کور ده ناسته

اوس به زهٔ او هغه دواړي سره ژاړو
په دې نهٔ چي کور سپېرهٔ شو زموږ دواړو

ژړا دا ده چي که دلته په دې رنګه
بدلَوو دښمن، موږ پس له هره جنګه

نو خدای مهٔ کړه چي يو داسي بدحال خور شي
چي هر کور په شان زما د ويجاړ کور شي

مرګ يې و ګنډي د هر نرګاړي شونډي
شي له موږه سره پاته کونډي کونډي

۳۱ مئی ۲۰۰۸ع

سندري

{د داغستاني شاعر رسول حمزه د يوهٔ نظم عکس}

مسافره چي تيار شې تهٔ سفر ته
دغه وخت به دي دا خيال راځي و سر ته

چي په مخه به خوارۍ درځي په لار کي
هم سترړيا شته او هم لوږه په دې کار کي

نو به اړ يې چي څهٔ شَے درسره واخلې
هم ډوډۍ او هم به مَے درسره واخلې

خو چي کله شا کوې خپل کلي کور ته
دغه وخت که دي وي مخه زموږ لور ته

پر طرف زموږ د سيمي را روان يې
نو له دغسي خوارۍ بيا په امان يې

چي له ځانه سره شَے هم را وا نخلې
ډوډۍ مۀ را اخله، مَے هم را وا نخلې

موږ دا هر څۀ ورکوو خپل مېلمانۀ ته
هرکلے د زړۀ له کومي وايو دۀ ته

وي مېرمني مو د اور و څنگ ته ناستي
پخوي ورله ډوډۍ او پاسته پاستي

تر هر څۀ رالره دا خبره ښه وي
چي پر خپل غولي مو ناست راته مېلمه وي

د خوړلو هر يو شَے يې وي و مخته
په پيالو کي پراتۀ مَے يې وي و مخته

مسافره چي تيار شې تۀ سفر ته
دغه وخت به دي دا خيال راځي و سر ته

چي په لاره کي دي ګام پر ګام خطر سته
هم دي مال تلاى شي او هم وېره د سر شته

نو به اړ یې چي خنجر درسره واخلې
یا تېره توره او سپر درسره واخلې

خو چي کله شا کوې خپل کلي کور ته
دغه وخت که دي وي مخه زموږ لور ته

پر طرف زموږ د سیمي را روان یې
نو له دا رنګه خطره په امان یې

چي له ځانه سره شَے هم را وا نهٔ خلې
خنجر څهٔ دے، تش لرګے هم را وا نهٔ خلې

دے هر څوک خبر د دې سیمي له خویه
غرونه هم د مېلمانهٔ دي ساتندویه

غل، غدوی هغهٔ ته لار نیولای نهٔ شي
ورته مخه د چا پلار نیولای نهٔ شي

او که ګوري په کاږه نظر څوک دهٔ ته
د زمرو د خاوري دغه مېلمانهٔ ته

نو به سم د کوربنو ورته خنجر وي
له بدنه به یې بېل هغه دم سر وي

مسافره چې تیار شې تهٔ سفر ته
راشي خیال د سپېرې لارې دي و سر ته

نو به اخلې بیا له ځان سره سندرې
چې په خوند کې وې خوږې لکه شکرې

پرې به غم غلطوې په خپل مزلهٔ کې
بېخوندي به دي ځای نهٔ نیسي په زړهٔ کې

خو چې کله شا کوې خپل کلي کور ته
دغه وخت که دي وي مخه زموږ لور ته

پر طرف زموږ د سیمې را روان یې
نو له داسې بېخوندۍ به په امان یې

یې خبر به تهٔ هم نهٔ له دې خبرې
چې لرو موږ دلته ډېرې ښې سندرې

چې يې اوري نو غمونه يې ټول هېر وي
ډېر ښهٔ سات د مېلمانهٔ راسره تېر وي

خو بيا هم چې تهٔ زموږ په خوا را واوړې
که سندري هم له ځانه سره راوړې

نو موږ نهٔ وايو چې دې ته اړتيا نشته
ولې و وايو چې دې ته اړتيا نشته

څهٔ تاوان لري چې ډېري شي سندري
لا به ښه وي چې پرېوانه وي شکري

د فطرت مرسته

زهٔ خبر شوم چې دے ژر مېلمه راتلونکے
زما کور ته هغه ستر مېلمه راتلونکے

نو لګیا شوم چې جونګړه کړمه سمه
په نن شپه کې يې تيارهٔ و ساتم کمه

وو په کور کې يو څهٔ تېل راسره پاته
په دې وخت کې په ښه راغلل هغه ماته

دا مې واچول و خپل زاړهٔ څراغ ته
په رڼا کې د څراغ راغے دماغ ته

دغه خيال چې دا څراغ خو ښېخي زوړ دے
له زړتيا پرته دا هم ده چې ډېر ووړ دے

ده رڼا يې ډېره تته، ډېره کمه
بله دا چې دا جونګړه نۀ ده سمه

ورته ګوره څومره تنګه او وړه ده
تر نيکۀ زما، په عمر دا زړه ده

چې وخت راشي نو په دې به شرمنده يم
چې د څنګه مېلمانۀ چې زۀ کوربه يم

د هغۀ د شان وړ ځای راسره نشته
داسي لُوی او ښکلے سرای راسره نشته

چې په يخو او خوږو وږمو ودان وي
په رڼا د يَوۀ لوی څراغ روښان وي

ومه ناست د هغه تت څراغ رڼا ته
چې تر اوسه لا څۀ تېل وو پکې پاته

مګر دغه تېل زما تر اړتيا کم وو
په نن شپه کې مې ربنتيا تر اړتيا کم وو

ما ویَل که مېلمه ژړ را نغے کور ته
ټینګ به نۀ شي دغه تېل د څراغ اور ته

ژړ به و سوځي او ډېر ژړ به تمام شي
په تیارۀ به پټ زما غولے او بام شي

او زما دا اندېښنه بېځایه نۀ وه
په رښتیا دا اندېښنه بېځایه نۀ وه

همدغسي یو حالت راغے را باندي
تېل تمام شول د هغه تر راتګ وړاندي

زما زړۀ په دغه حال کي په درزا شو
درزا څۀ وه، هغه دا رنګه ګویا شو

چي جونګړه هسي هم وه ډېره تنګه
د دېِ لُوی مېلمانۀ وړ نه وه هیڅ رنګه

اوس بیا ګوره چي څراغ هم پکي مړ شو
ښه شوه توره چي څراغ هم پکي مړ شو

نو مېلمه کښېنوم خدايه زۀ اوس چرته
هغه بوزم له دې ځايه زۀ اوس چرته

زما زړۀ چې ويل کوم څۀ په درزا کې
د "فطرت" به خيال بند شوے وي په دا کې

په خبره به يې سم وي پوهېدلے
چې ډېر ښۀ زما په غم وي پوهېدلے

نو به زړۀ وي د هغۀ را باندې سوے
په خپل کار پسې به ژر وي روان شوے

ځندېدلے به وي خود چرته پر لاره
غافل شوے مګر نۀ ؤ دے له کاره

چې را ستون شو کله بېرته و دې لور ته
نو رڼا ښکارېده کښته او هم پورته

په مزه مزه يې لمر ؤ را اخستے
دا ځراغ هغۀ پر سر ؤ را اخستے

چي بيا پورته راته بل پر شنهٔ آسمان ؤ
زما كور غوندي د خداى دا ټول جهان ؤ

دغه وخت نو زما ستر مېلمه هم راغے
چي يې وم په انتظار هغه هم راغے

زهٔ خوشحاله وم او هسكه مي وه غاړه
چي زما كور او زما ځراغ اوس دواړه

د دا هسي مېلمانهٔ دپاره سم وو
په رښتيا هم، نهٔ څهٔ زيات او نهٔ څهٔ كم وو

۱ جون ۲۰۰۸ع

د اوسپني کلا

چي وتمه زۀ په دوه لاسه دنیا ته
هغه وخت دا ښوول شوي وو، و ماته

چي هر ځای ښۀ په لُوی زړۀ کوه خبره
و هیچا ته کمه مۀ کوه خبره

مړه خبره علامه د بېوسۍ ده
ډېره ستره علامه د بېوسۍ ده

او بېوسو ته تل نۀ سړے، سړے شي
چي وېرېږي له سایې ، دوی ته زمرے شي

ما هم نۀ غوښتل چي شم داسي بېوسه
چي چیچي به راته غاښ کس و ناکسه

نو دنیا ته سوم ور ګډ په هسکه غاړه
وه خبره مې هم لوَړه او هم لواړه

څوک مې نه لید چې له ما سره به سم ؤ
هر سړے زما په خیال تر ما ډېر کم ؤ

خو چې کړه به ورته ما ترخه خبره
شوه بلا به راته دا ترخه خبره

راته و به شوې شل دا رنګه خبرې
چې پر زړۀ به لګېدې لکه ډبرې

چې را ستون به شوم نو زړۀ به مې تک شین ؤ
څوک مې نۀ لید چې تر ما به ډېر غمګین ؤ

چې وتمه په شنۀ زړۀ زۀ وَ دنیا ته
هغه وخت دا ښوول شوې وو، و ماته

چې که ژوند تېرول غواړې ښۀ په نره
اوس څوک نۀ شې وېرولای په خبره

د خبرو زمانه ده زياتي تېره
که وتې نو چي ډنډه دي نهٔ کړې هېره

بې ډنډې درته ګرانېږي د ژوند چاره
هر سړے به غابښ چيچي درته پر لاره

ما هم نهٔ غوښتل چي نور مي څوک زهير کړي
هيڅ بې هيڅه مي اخته د ځان په وير کړي

چي وتمه نو ډنډه هم راسره وه
بې اسرې نهٔ وم اسره هم راسره وه

خو چي وکتل دنيا د ډنډې لور ته
شل ډنډې شوې خوا و شا راته را پورته

چي ولاړ وو څوک د دغو ډنډو شاته
زهٔ هغو ته مخامخ وم هغوی ماته

ما به سر د چا مات کړے يا به نهٔ وي
چا به زخم له ما وړے يا به نهٔ وي

خو زما ککرۍ شل ځایه شوه ماته
نښانونه د ډنډو شول باندي پاته

چي په ماته ککرۍ وتم دنیا ته
هغه وخت دا ښوول شوي وو، و ماته

چي یَوه خبره نۀ کړې باید هېره
نن سبا ده د ډنډې زمانه تېره

کار به اخلې اوس د تور توپک له زوره
نو را و یوست ما توپک له خپله کوره

مګر تا پر دروازه باندي له مانه
توپک واخست چي دا ځۀ کوې نادانه

په عِوض کي د یوې ترخې خبري
درته و شوې تر هغې خومره بتري

کوم مهال چي دي یَوه ډنډه کړه پورته
شل ډنډې شوې را اوچتي ستا و لور ته

اوس که ستا له خوا را پورته یو توپک شي
شل توپکه به هغه دم درته ډک شي

زړۀ دي مات شو، سر دي مات شو په دې لار کي
که توپک اخلې نو مرې به په دا کار کي

که ده ګرانه زندګي دربندي ډېره
کړه د اوسپني کلا تر ځان چاپېره

او د اوسپني کلا ده خوږه ژبه
دي په امن چي د چا ده خوږه ژبه

۳ جون ۲۰۰۸ع

لاړښود

کوټل شوي وو زموږ دا خوږمن زړونه
په درد ډکه وه د هري سينې خونه

وې په تن کي مو لمبې بلي د قهر
را ختلي مو نوکونو ته وو زهر

وو بېتابه د هر چا لاسونه دواړه
چي را ټينګه کاندي ژر د دښمن غاړه

په دې حال مو دَے تر هر چا ښۀ خبر ؤ
په خپل ځان او خپله پوهه يې باور ؤ

په هنر هنر يې ټول سره را ټول کړو
د خپل خيال په ترازو کي يې موږ تول کړو

ځان ته دهٔ زموږ د وَس اندازه وکړه
په ښهٔ شان يې د هر کس اندازه وکړه

له دا وروسته يې نو ټول دې ته تيار کړو
چې ور لوټې لوټې ژر د غليم ښار کړو

دَے له مخه شو او موږ په دهٔ پسې وو
د سيلاب غوندې روان څپې څپې وو

دَے سالار ؤ اوس او موږ يې جنګيالي وو
لکه دَے داسې موږ هم ټول ننګيالي وو

وو روان چې د غليم ښار کلابند کړو
سم هغهٔ ته زور د مټو ور څرګند کړو

چې کوټلي يې وو داسې زموږ زړونه
په غم ډکه کړه نن موږ د هغهٔ خونه

زور د مټو مو دا رنګه ور څرګند کړ
چې دننه مو په ښار کې کلابند کړ

ترې را تاو لکه زمري ټول شا و خوا شوو
د دېوال په نړولو يې لګيا شوو

په دې حال کې وارخطا راته غليم شو
سپين بېرغ يې راته پورته کړ تسليم شو

راته لري ور د ښار د دروازې شو
سالار مخکې ؤ، لښکر يې ورپسې شو

ور دننه شول دې ښکلي ښار ته واړه
ککرۍ يې نن اوچتې وې له وياړه

ښار ساتونکو وسله اېښې وه پر مځکه
د کور لاره وه له هر چا څخه ورکه

پوهېدل نۀ په ولاړه، نۀ په ناسته
مورې لګيا وو چې ترې هر څۀ راوړو لاس ته

ټول تارونه د خطر مو دلته پرې کړل
د ښار خلک مو دا رنګه بې وسلې کړل

چې و چا ته یوه ستن هم نهٔ شوه پاته
دښمن و خوړله داسې بده ماته

چې کوټلې یې وو داسې زموږ زړونه
ورانه کړې مو وه نن د هغهٔ خونه

اوس مو غوښتل چې د سوبې جشن جوړ کړو
موږ د دې ګټلې لوبې جشن جوړ کړو

او د داسې کار دپاره په دې ځای کې
یو محل جوړ ؤ د دغه ښار په پای کې

و هغهٔ ته وه بس یکې یوه لاره
شوه یې خلاصه دروازه زموږ دپاره

موږ ور مخ لکه سېلاب څپې څپې شوو
د محل طرف ته یو په بل پسې شوو

مګر دا ځل نو سالار د مخه نهٔ شو
را پسې تر شا په شانې د شپانهٔ شو

موږ رمې غوندي محل ته شوو دننه
کوم مهال چي واړه هلته شوو دننه

پر سر باندي مو عذاب راغئ له پاسه
دروازه راپسې بنده سمدلاسه

زموږ خپل دغه سالار کړله پخپله
او کیلي یې ښهٔ په قلف کي و پېچله

قلف چي بند شو، ترې یې ببرته را بهر کړه
داروغه ته یې د دغه زندان ورکړه

۴ جون ۲۰۰۸ع

د تن غړي

{د حضرت علي ﷺ د يوهٔ قول په رڼا کې}

په وجود چې مې لُوی خدای وو پوري کړي
سترګي، لاس، پښې، خلُهٔ، غوږونه او نور غړي

دا هر يو زما نوکر، زما غلام ؤ
په چوپړ زما به بوخت سهار ماښام ؤ

دغه هر نوکر په ما ځَکل خوندونه
دغه هر غلام په ما خوړل قندونه

په دنيا کي که هر نور ؤ که هر رنګ ؤ
په دنيا کي که هر ساز ؤ که هر شرنګ ؤ

په دنيا کي که هر ډول خوشبويي وه
په دنيا کي که خوارېٔ ؤ که ښادي وه

چي زما به پکي کوم يو شے په کار شو
هر يو غړے د بدن به مي تيار شو

چي را وا يې چَوي ماته په لمن کي
وم خوشحاله په دا هسي انجمن کي

چي تمام غړي يې وو زما دپاره
مخ يې نۀ اړاوۀ هيڅ زما له کاره

که به زۀ ومه خوشحاله دوی خوشحال وو
که به زۀ وم په زاوال، دوی په زاوال وو

له ما نۀ شول په يَوۀ حال کي هم ستړي
سترګي، لاس، پښې، خُلۀ، غوږونه او نور غړي

سترګي، لاس، پښې، خُلۀ، غوږونه او نور غړي
وو دا هسي نوکران چي خدای راکړي

ورو ورور واړه پر خپل وخت باندي زاړۀ شول
چي زاړۀ شول نو عجبه سخت درانۀ شول

چي درانۀ شول نو زما د وروو بار شول
درواغ نۀ وايم، رښتيا د وروو بار شول

تر دې بار لاندي مي ملا لاړه کږه شوه
تر دې بار لاندي مي سا لکه اره شوه

تېرېده را تېرېده مي پر خپل ستوني
په بيا بيا حلالېدمه په ژوندوني

کشاوۀ مي دغه بار تر خپله وسه
خبر نۀ ومه له داسي يَوۀ کسه

چي ويرېږي لږ و ډېر له خپله خدايه
دا زما درانۀ هڅوکي تر څۀ ځايه

پر وږه راسره واخلې د ګور خواته
تر سرحد واړوي ما بلي دنيا ته

دغه حال ګوره ۀ چا "مرګي" ته وړے
هغه ۀ دومره همت راسره کړے

بل جهان ته يې له ما سره وو وړي
سترګي، لاس، پښې، خُلۀ، غوږونه او نور غړي

سترګي، لاس، پښې، خُلۀ، غوږونه او نور غړي
په خوارۍ ما بل جهان ته وو راوړي

په دې ځای کي دا ټول ماته په بل شان شول
نوکران وو اوس سپين سترګي دښمنان شول

دا سپين سترګي دښمنان دې ته تيار شول
ټول د حشر پر ميدان دې ته تيار شول

چي زما خلاف هر يو خپل ځان ګواه کړي
د خدای مخته مي بيان هره ګناه کړي

بيا چي و شوه اجازه ورته له خدايه
نو را پورته به شو يو له خپله ځايه

او ويَل به يې په ما يې کړې غلا ده
هغه بل به ويل، بده خو لا دا ده

دهٔ په ما باندي ځبېښلې پردۍ شونډې
بل به وې، په ما يې حق و خوږ د کونډې

په دې توګه چې ما ځومره بد وو کړي
دُوی مېدان ته وو د حشر ټول راوړي

غټ يې درمن دلته ډېر د قاف تر غرهٔ شو
اوس نو فضل که د خدای چرته و نهٔ شو

سرهٔ دوزخ ته به دُوی هم راسره رغړي
سترګي، لاس، پښې، خُلهٔ، غوږونه او نور غړي

۷ جون ۲۰۰۸ع

زما شپیلۍ

یوه پېغله ناخبره له جهانه
و اوبو ته د چینې وه را روانه

پر وربه باندي یې پروت خالي منګے ؤ
په سپین لاس کي یې صفا سپین کټورے ؤ

زۀ په خپله لېونۍ ځواني غره وم
له چینې سره نزدې ولاړ ښکاره وم

ما ویَل دا بې نیازي به یې کرم ورکه
دا که هر څو ځان ته وایي ملایکه

خو را اړوي به ماته سترګي توري
په نظر د سوداګر به راته ګوري

په غورځنګ به يې راځي د زړګي وينه
ژر به پوه شي چي څۀ شے ده مسته مينه

مګر ما چي څۀ وېل هغسي نۀ وه
په څرګنده که هغه ټوله زړۀ زړۀ وه

په مزاج کي د مرمر د بت په شان وه
نۀ خبره په زاړۀ او نۀ په ځوان وه

په واړۀ ګام شوه تر ما اوبو ته تېره
له هر څۀ نه بې پروا اوبو ته تېره

خپل منګے يې د اوبو پر غاړه کښېښود
کټورے يې د اوبو پر غاړه کښېښود

هغه پېغله چي تر ما شوه داسي تېره
د رنې چينې په خوا شوه داسي تېره

نو ورو ورو شوله لګيا چي منګے ډک کړي
خو ما نۀ غوښتله دا چي منګے ډک کړي

شوم لګیا چې دا اوبهٔ کړم ترې نه پاته
پام را واړوم د دې د ځان و خوا ته

خُلهٔ مې کښېښوده پر خپله شپېلۍ باندې
چې نغمې یې شوې رواني وروسته وړاندې

ورته و نیو غوږ هم بوټو او هم کاڼو
ګډا پیل کړه ورته هري خوا ته پاڼو

خو پر دې باندې یې هیڅ اثر و نهٔ شو
په دا هسې حال کې بل هم یو کار وَ شو

یو سپین آس پر لاره باندې را روان ؤ
پر دې آس باندې سپور تور غوندې یو ځوان ؤ

د دې ځوان ؤ ښایسته توپک په غاړه
دې چې ولید نو په بېړه شوه ولاړه

منګے پاته شو، چینه یې شوله هېره
په دې ځوان پسې یې نېغ کتل تر ډېره

وه چې څنګه اوس هغسې پاته نۀ شوه
د مرمرو نجلۍ نرمه شوه، زړۀ زړۀ شوه

هغه پېغله د چينې پر دغه غاړه
وه تر ډېره پورې دغسې ولاړه

چې منګے او کټورے يې وو راوړې
وو هغه يې هم زما په شان هېر کړې

دا ولاړه د تور ځوان په ننداره وه
په خپل خيال کې د هغۀ تر شا سپره وه

ما به و کتل شپېلۍ ته او بيا دې ته
په حېرت کې ومه ډوب دې ننداري ته

محسوس کړے مې په دا وخت کې يو لاس ؤ
چې يو چا ايښے زما پر وږه پاس ؤ

چې مې واړولې سترګې کله شاته
وه نزدې يوه بوډۍ ولاړه ماته

پر زړو چاودلو شونډو يې مسکا وه
پوهېدلې په خبره باندي دا وه

راته و يې وَيل ځوانه ځان خبر کړه
د دې دنګو غرو له شانه ځان خبر کړه

دلته باز د خلکو خوښ بلبل يې هېر دے
تر شپېلۍ د تور توپک زړۀ راکښون ډېر دے

که دا غواړې چي دي پېغلې درته خاندي
نو بيا ورکړه دا توپک پر شپېلۍ باندي

۸ جون ۲۰۰۸ع

ورک ماشوم

چې له خپله کاره راغلم کله کور ته
د کور بام ته په دا و ختمه پورته

چې یې سمه له نزدې ننداره وکړم
ځان پرې پوه کړمه او بیا یې چاره وکړم

تېره شپه ؤ په باران کې څڅېدلے
ډېر ګنده ؤ په باران کې څڅېدلے

ساعت پس چې د خپل کور له دغه بامه
یو ځل لاندې لاړ نظر زما ناپامه

را روانه یوه پېغله په ورو ورو وه
نوک یې ونیو چې تر ما په تېرېدو وه

چې خبره يې کوله وارخطا شوه
خو بيا هم يې دا ويَل راته لګيا شوه

چې بېخي د ګرځېدو نهٔ يم اوس نوره
ماشوم ورور مي را وتلے دے له کوره

په هغهٔ پسې مي ځان دے سترے کړے
و مي نه موند په هيڅ ځای کي هم سپېرمړے

تهٔ لړ و ګوره، له تا سره خو نشته؟
زهٔ حيران شوم چي "له ما سره خو نشته؟"

بيا چي و ګورم ښهٔ سم نو ورته وايم
"نهٔ نهٔ زهٔ خو پر دې بام باندي تنها يم"

چي يې واورېده له ما دغه خبره
لکه نهٔ چي وي رښتيا دغه خبره

په تلوار هغه له ما روانه نهٔ شوه
ژر پر لار هغه له ما روانه نهٔ شوه

په کتو يې وې دا رنګه سترګي دواړي
لکه دا چي دا کوم څوک دا مهال غواړي

هغه پاس زما د کور پر دغه بام وي
زهٔ يې نهٔ وينم د دې ښهٔ ورته پام وي

بيا چي تله نو هم په نهٔ زړهٔ شوه روانه
داسي نهٔ وه چي په ښهٔ زړهٔ شوه روانه

مخته تله مګر بيا بيا يې کتل شاته
پر حال باندي يې افسوس راغے و ماته

ما ويَل دا به تر څو دا هسي ګرځي
خوارکۍ به په کوڅو دا هسي ګرځي

دا ماشوم بلا وهلے ګوره څهٔ شو
مځکي و خوړ که آسمان ته په خاتهٔ شو

بيا مي و ويَل، دا هم ډېره ساده ده
آس د عقل ښايي نهٔ لري پياده ده

ورک ماشوم چي لټوي څوک پر بام پورته
باور نۀ کوم چي بيايي به يې کور ته

بيا چي شوم را کوز له بامه په دا حال کي
نو هم ورور مي د دې پېغلي ۇ په خيال کي

ما ويَل بلا وهلې ګوره څۀ شو
مځکي و خوړ که آسمان ته په خاتۀ شو

چي مي دغه انديښنه شوه ښه ژوره
هغه وخت چا راته وکړه دا خبره

چي تۀ څله يې لګيا په خوشي فکر
چي کوې د دغي کومي پېغلي ذکر

هغه ده بېخي بې وروره او بې خوره
ده يواځي هم له پلاره هم له موره

چي ورور نۀ لري نو ورور يې څنګه ورک شو؟
په دې ماته ځان ښکاره هغه هلک شو

چې د دغې ښایستې پېغلې په کار ؤ
آواز کړے هغې ماته په وار وار ؤ

مګر ما خبره وا نۀ ورېده سمه
ماشوم نۀ وم مګر پوهه مې وه کمه

وو غوربږونه مې د عقل کاڼۀ دواړه
په خالي لاس هغه ځوک راځخه لاړه

یاداوۀ چې یې ورک ورور خو زۀ یې غوښتم
ؤ پر خُلۀ یې ذکر نور خو زۀ یې غوښتم

۱۵ جون ۲۰۰۸ع

دېوال

چې له تاسې مرور ستاسې نصيب ؤ
ستا بابا له غريبانو يو غريب ؤ

دغه وخت چې مې تهٔ مخته وې ولاړه
صراحي وه د خيام ستا هسکه غاړه

سپين تندي دې ګونجه نهٔ درلوده ورين ؤ
ستا بارخو په سپين کې سور، په سرهٔ کې سپين ؤ

په دوو سترګو کې دې يو سمندر نور ؤ
په سرو شونډو کې دې يو درياب سرور ؤ

غونډه زنه دې و خال ته اړه نهٔ وه
ستا ښکلا د کشمير شال ته اړه نهٔ وه

په رښتیا وې د دې وړ ستا زلفې تورې
چې یې ستړي ځان هوسا کاندي په سیورې

ښکارېدې لکه سپوږمۍ تهٔ شنهٔ آسمان ته
د هر شي پام دي را ګرځاوهٔ خپل ځان ته

چنارونو اخست خوند دا ستا له قده
باچهي دي د ښکلا وه بې سرحده

دغه دومره ښکلا ټوله وه ستا خپله
پکې هیڅ پور کړې نهٔ ؤ تا له بله

ټوله تهٔ وې چې مې مخته وې ولاړه
صراحي وه د خیام ستا هسکه غاړه

بیا چې کله خپل نصیب درسره یار شو
ستا بابا په امیرانو کې شمار شو

دغه وخت چې مې بیا مخته وې ولاړه
د سرو زرو غاړګۍ دې وه په غاړه

ترِ پېزوان دي وې خوږوکي شونډي لاندي
ځړولے دي ؤ ټيک پر تندي باندي

لګولے دي پر زنه باندي خال ؤ
اچولے دي پر سر د کشمير شال ؤ

په کجلو دي وې دواړي سترګي توري
ښکارېدل دي په لباس کي راڼهٔ ستوري

خوشبويي دي لګولې د ختن وه
د ختن وه که د کوم يوهٔ وطن وه

بند په دې زر او لباس کي زما پام ؤ
ستا وجود ترِ دې دېوال رانه نهام ؤ

په ستاينه چي دي ډک زما ګفتار ؤ
هغه تهٔ پخپله نهٔ وې، ستا سينګار ؤ

در وتلای نهٔ شوم زهٔ ستا له زېوره
ستا کړهٔ وړهٔ مي ټول غايب ؤ له نظره

او حال دا چي تهٔ مي مخته وې ولاړه
د سرو زرو غاړګۍ دي وه په غاړه

چي نصيب نور مهربان ستا پر بابا شو
تاج و تخت په ګوتو ورغلل، باچا شو

دغه وخت چي مي بيا مخته وې ولاړه
د محل د هغه لوی حوض پر غاړه

چي اوبهٔ يې تکي شنې لکه آسمان وې
فوارې په چمنونو کي چالان وې

تخنولې يخ شمال د ونو پاڼي
وې خوشحاله په دا حال د ونو پاڼي

پر هر ګل پراتهٔ د پرخي سپين غمي وو
د هوا وزر لاندهٔ په دا نمي وو

داسي مينځي دي لګيا وې په خدمت کي
لکه حوري چي ځوک ويني په جنت کي

بند په دغه چاپېرچل کې زما پام ؤ
ستا وجود تر دې دېوال رانه نهام ؤ

په ستاينه چې دې ډک زما بيان ؤ
هغه تۀ نۀ وې، د دې ځيزونو شان ؤ

دا هر څۀ ښکارېدل ډېر نزدې و ماته
ستا کړۀ وړۀ او ستا سينګار تللي وو شاته

تۀ که څۀ هم وې نزدې راته ولاړه
د اوبو د يَوۀ شنۀ حوض پر غاړه

۲۶ جون ۲۰۰۸ع

وَ اَنّهُمْ يَقُوْلُوْنَ مَالاَ يَفْعَلُوْنَ

الشعراء – آيت ۲۲٦

او بې شکه دُوی (شاعران) هغه څۀ وايي چې کوي يې نۀ

زۀ شاعر وم ملغلره مې هر خيال ؤ
بيان کړے مې په شعر کې دا حال ؤ

چې زړګے دے يوې پېغلې له ما وړے
په ژوندون يې رانه مړے دے جوړ کړے

راپسې يې د بلا غوندې بېلتون دے
په ازغيو مې سوَرے سوَرے ژوندون دے

يمه تږے او سراب زما نصيب دے
د خوږو شونډو کوثر يې د رقيب دے

چې خواخوږي مې خبر په دغه حال شول
زما مخې ته را غونډ ټول په دې خيال شول

چې مې وکړې يو څۀ مرسته په دې لار کې
اسانې راله پېدا کړې په دا کار کې

خو پوښتنه چې يې وکړه نو حېران شول
له جوابه مې په دې سخت پرېشان شول

چې دا کومه شالېلا چې ما ستايله
په ژړا به ومه دا چې ما ستايله

په دوو سترګو هغه ما ليدلې نۀ وه
په خپل ژوند کې مې رښتيا ليدلې نۀ وه

وم خبر يې نۀ له ځايه، نۀ له نومه
هيڅ اته پته يې نۀ وه را معلومه

زۀ شاعر وم ملغلره مې هر خيال ؤ
بيان کړے مې په شعر کې دا حال ؤ

چې په جنګ کې چې بدل نولس په شل کړې
ماتې بل ته په شا ورکړې، برے خپل کړې

دې مقصد له څنګه توره څنګه لاس وي
دغه کار له څنګه سپور وي څنګه آس وي

دا او دغسي ډېر څهٔ د جنـګ په اړه
بیان کړي وو ما ښهٔ د جنـګ په اړه

نو په دا تللې تر لري آوازه وه
چي په جنـګ کي تجربه زما پخه وه

مخامخ بیا یو ولس شو چرته جنـګ ته
هر سړي یې توره واچوله څنـګ ته

ترې تیار چي شو لښکر، زهٔ یې سالار کړم
آس یې راکړ او لګیا یې په خپل کار کړم

پر دې آس چي سپرېدم نو دوی حېران شول
او چي سپور شوم نو په دې سخت پرېشان شول

چي د آس ملونې ما سمه نیواى نهٔ شوه
نو په دا راسره دا ناشونې و شوه

آس په غورزو پرزو سر شو د ډُوی وړاندي
زهٔ يې و لوېدم ډېر بد له زينه لاندي

زهٔ شاعر وم ملغلره مي هر خيال ؤ
بيان کړے مي په شعر کي دا حال ؤ

چي يم تللے د سلوک پر پاکه لاره
ځلولے مي دے زړهٔ لکه هينداره

تجلې پکي د خدای راته ښکارېږي
روښان مخ د خپل اشنای راته ښکارېږي

چي يې لوستے زما دغه روڼ کلام ؤ
هغه کس به نو که خاص ؤ که به عام ؤ

لاسنيوي ته به زما وو ډېر لېواله
دا يې غوښت چي ځان را و رسوي ماله

په دې هيله چي زما تر نظر لاندي
سفر وکړي د سلوک پر لاره باندي

د عرفان دا هسي تږي تږول لګيا وو
دلته هلته په لټون اخته زما وو

که خلوت، که خانقاه که کور د خدای ؤ
دُوی په ما پسې کتلے هر پاک ځای ؤ

شپه و ورځ په دا لټون وو سرګردانه
مګر هغه وخت شول ټول سخت پرېشانه

چې يې و موندلم زهٔ په مېخانه کې
پوره ډوب وم د شرابو په پياله کې

۴ جولای ۲۰۰۸ع

زما برخه

چیغه پورته شوه چې خدای مو مهربان دے
لُوی سخي يې د سخيانو را روان دے

اراده یې دا ځل کړې ده ښه کلکه
چې و هر چاته لمن کاندي ور ډکه

هيڅ وګړے به بې برخي پاته نۀ شي
د مودو مودو ډېر ورږي به ماړۀ شي

سُستي مۀ کوئ بېدار کړئ خپل ځانونه
ښۀ راغلي ته يې تيار کړئ خپل ځانونه

په ښو ورته جارو کړئ لويه لاره
مېدان و دروئ روڼ لکه هینداره

را دننه چي شي دَے دغه مېدان ته
دا سپوږمۍ چي شي را ګډه دې آسمان ته

په قطار کي شا و خوا باندي را ټول شئ
دے به وي لکه سپوږمۍ تاسي يې شپول شئ

په ځولۍ کي به يې لويه خزانه وي
په ښي لاس کي به يې ښکلې پېمانه وي

ورکوي به په هغې يو څۀ هر چا ته
هيڅ وګړے به بې برخي نۀ شي پاته

د دې واري اراده لري ښۀ کلکه
چي و هر چاته لمن کاندي ور ډکه

چيغه پورته شوه چي خدای مو مهربان دے
لوی سخي يې د سخيانو را روان دے

په کار دا ده چي جارو شي ورته لاره
مېدان و دريږي روڼ لکه هينداره

وه دا چيغه اورېدلې هر وګړي
خپل کارونه يې وو تول و شاته کړي

له ملنګه بيا د کلي تر بخيله
وو راغلي خلک تول په لويه هيله

خو ولاړ پر خپل خپل ځای وو داسي واړه
لکه نن چي وي کار تول زما په غاړه

چا ويَل راته چي دې کار ته ولاړ شه
چا ويَل په هغه بل کار پسې لاړ شه

چا ويَل کړه دا اغزَے له مخه لري
چا ويَل کړه هغه شَے له مخه لري

او ما هم په دا هر څۀ کي ليده ګته
له هيڅ کاره به مي نۀ کوله نته

سرۀ اغزي مي بدلول غوښتل په ګلو
ومه دا رنګه لګيا په هلو ځلو

لکه نن چي دا سخي راځي تش ماته
له ما پرته نظر نهٔ کوي بل چا ته

چيغه پورته شوه چي خدای مو مهربان دے
لُوی سخي يې د سخيانو را روان دے

موږ لګيا شوو چي صفا کړو ورته لاره
مېدان و دروو روڼ لکه هينداره

شوم په دغه کار کي زهٔ تر ټولو ستړے
د ستړيا په دغه حال کي وم خوب وړے

چي هغه راتهٔ نو زهٔ داسي ويدهٔ وم
چي په دې خبره هيڅ هم خبر نهٔ وم

چي هر چا ده ترې اخستې خپله برخه
چي را وينښ شوم اوبهٔ تېري وې له ورخه

لُوی سخي وو د سخيانو بېرته تللے
پاتېدای په داسي حال کي شي څوک غلے

ما په چيغو چيغو و ويَل چي کله
هغه راغې، تاسي وينې نۀ کړم زۀ څله؟

خپله برخه ده هر چا ترې لاس ته کړې
خو زما برخه مو ده په سېلاب وړې

چي د کار وخت ؤ هر چاته ومه ياد زۀ
نو د وېش په وخت مو ولي کړم برباد زۀ

دُوی ويَل تۀ هم دغسي نۀ يې پاته
خوړه برخه د خوب و رسېده تاته

۱۰ جولای ۲۰۰۸ع

کچکول

ناقراره مي له درده بیا زړګے دے
پکي پاته دا ارمان لکه اغزے دے

چي مي ستا د مخ کاتۀ په برخه نۀ شول
زما خوار دغه خوارۀ په برخه نۀ شول

په دې نۀ چي داسي تا په خپله خوښه
ستني و ایستې زما د زړۀ تر غوښه

تۀ خو ماته په رښتیا سترګي په لار وې
دې خبري ته بېحده ناقرار وې

چي په ما وکړې د خپلي ښکلا ځکه
په خوږو یې کړې پیاله د زړۀ را ډکه

مګر ما د زړۀ پیاله وه تر شا کړې
داسې و ګڼه چې نۀ مې وه راوړې

را وتلے چې سهار ومه له کوره
روان شوے چې پر لار ومه له کوره

په دا کور کې مې پرې ایښے ټول کهول ؤ
را اخستے مې ترې یو خالي کچکول ؤ

دې کچکول چې را دننه کړم دنیا ته
پام مې نۀ ؤ د چا مخ د چا ښکلا ته

وم یې پوهه نۀ په ولاړه نۀ په ناسته
ما کتل د خلکو جېب، د خلکو لاس ته

چې را واچوي څۀ مال په دې کچکول کې
بند مې ټوله ورځ ؤ خیال په دې کچکول کې

ما ویَل که تر ماښامه څۀ را ټول شي
په خېرات د خلکو ډک زما کچکول شي

دي بچي چي مي په کور کي وړي پاته
دا به وړمه په تلوار د هغو خوا ته

چي په خپل لاس برابر ورته خواړهٔ کړم
چي په خپل لاس يې نن شپه خو ښهٔ ماړهٔ کړم

داسي وم دې تش کچکول تر تا تېر کړے
د بچو غم وې تهٔ سم له ما هېر کړے

را وتلے چي سهار ومه له کوره
روان شوے چي پر لار ومه له کوره

وم روان، نهٔ مي ولاړه وه نهٔ ناسته
ما کتل د خلکو جېب، د خلکو لاس ته

دا جېبونه او لاسونه يو رنګ نهٔ وو
ډېر تر بدو لا هم بد وو، ډېر بيا ښهٔ وو

ځيني تنګ په شان د زړهٔ د يو بخيل وو
ځيني پوهه وو په سخا باندي، اصيل وو

ما په منځ کي د دې ټولو ورځ کړه تېره
له کچکوله مي بهر دنیا وه هېره

چي ماښام له کوم خېرات را سره ټول شو
په هغهٔ باندي ښهٔ ډک زما کچکول شو

دا مي و ویَل په کار ده اوس نو ستون شم
یو ځل بیا د خپل کورګي خوا ته په یون شم

دغه وخت راته تهٔ بیا سترګي په لار وې
دې خبري ته بېحده ناقرار وې

چي په ما و کړې د خپلي ښکلا څکه
په خوږو مي کړې پیاله د زړهٔ را ډکه

مګر ما د زړهٔ پیاله وه تر شا کړې
داسي و ګڼه چي نهٔ مي وه راوړې

خپل کچکول مي وو د دوو سترګو په وړاندي
څهٔ مي نهٔ لیدل تر دې کچکول دباندي

نهٔ مي مځکه، نهٔ مي ياد چرته فلک ؤ
دې ته ځير وم چي کچکول مي دا وخت ډک ؤ

ما ويَل بچي مي کور دي وړي پاته
دا به وړمه په تلوار د هغو خوا ته

چي په خپل لاس برابر ورته خواړهٔ کړم
چي په خپل لاس يې دا نن شپه خو ماړهٔ کړم

داسي وم دې ډک کچکول تر تا تېر کړے
د بچو غم وې تهٔ سم له ما هېر کړے

پای